PÍSECKÝ SVĚT

svobodný prostor pro vaše názory

WWW.PISECKYSVET.CZ

LISTOPAD 2014

Generální stávka, Velké nám. v Písku, 27. 11. 1989

Hraví architekti

S piánem je amen

Podpořeno grantem z Islandu, Lichtenštejnska a Norska v rámci EHP fondů.
www.fondnno.cz
www.eeagrants.cz

fond pro NNO | NROS Nadace rozvoje občanské společnosti | nadace partnerství | LIDÉ A PŘÍRODA | ICELAND LIECHTENSTEIN NORWAY eea grants

Přivítejme Sv. Martina

Spolek Přátelé Kamenného mostu Písek srdečně zve na Svatomartinskou neděli aneb Sejdeme se na mostě.

9. listopadu od 10 hodin opět celý most ožije: v programu najdeme INSPIRO, Mažoretky Písek, od 11 h. pohádku souboru Nitka Krvelačný medvěd, v pravé poledne přijede Svatý Martin na bílém koni a zazní slavnostní fanfáry trubačů SLŠ. Od 13 h. začnou hrátky se šermíři z Rivalu a tanec se ZIPáky, pak ukázka dravců ze Záchranné stanice Makov, od 14 h. French Touch a od 16 h. Diskotéka pro děti v Divadle Pod čarou. V 18 hodin slavnost zakončí lampionový průvod městem a ohňostroj na mostě. V rámci akce se odehraje i soutěž o nejlepší polévku **Sup sem, sup tam – přihřej si svou polívčičku.**

Foto archiv Přátel Kamenného mostu

O projektu

Vydávání Píseckého světa je podpořeno grantem z Islandu, Lichtenštejnska a Norska v rámci EHP fondů. Program Fond pro nestátní neziskové organizace, jenž je financován z EHP fondů 2009-2014, se zaměřuje na podporu nestátních neziskových organizací prosazujících veřejný zájem. Hlavním cílem programu je posílení rozvoje občanské společnosti a zvýšení příspěvku k sociální spravedlnosti, demokracii a udržitelnému rozvoji. Program se konkrétně zaměřuje na podporu demokracie, lidských práv a genderové rovnosti a na posilování kapacit nestátních neziskových organizací stejně jako na specifické potřeby minoritních skupin.

Písecký svět

LISTOPAD 2014
zdarma

Evidenční číslo
MK ČR E: 211 63

Vydavatel: OS Písecký svět
Budějovická 102/5, 397 01 Písek
IČ: 22827765
Bankovní spojení:
5015117001/5500 (Raiffeisenbank)
Občanské sdružení
registrováno MV 20. 11. 2009

KONTAKTY:
www.piseckysvet.cz
redakce@piseckysvet.cz
inzerce@piseckysvet.cz

REDAKČNÍ RADA:
Zdenka Jelenová,
jelenova@piseckysvet.cz
Magdalena Myslivcová,
myslivcova@piseckysvet.cz
Martin Zborník,
zbornik@piseckysvet.cz

Zveřejněné texty obsahují názory autorů, nevyjadřují (pokud není výslovně uvedeno) ani stanovisko OS Písecký svět, ani názor redakční rady.

Za obsah inzerátů a článků ručí inzerenti a autoři.
Přetiskování jakýchkoli částí povoleno pouze se souhlasem redakce a uvedením zdroje.

Redakční uzávěrka: 25. října 2014
Tisk: NOVOTISK, s.r.o.

Velké foto na přední straně obálky zapůjčeno z archivu Prácheňského muzea.
Fotografie ve vydání, pokud není uvedeno jinak:
© Písecký svět

Co nabízí Písecký svět?

Svobodný prostor pro vaše názory na vše, co se děje v Písku a okolí: *www.piseckysvet.cz* a tištěný měsíčník – občanské noviny.
Nezávislý web Písecký svět přináší od května 2009 veřejnosti informace a názory na dění ve městě Písku a okolí. Není svázán s žádnou politickou stranou či hnutím ani s jinými skupinovými zájmy.
Rádi zveřejníme všechny názory a příspěvky, které neporušují zásady slušnosti a respektují Kodex přispěvatelů. Neziskovým organizacím a školám poskytujeme bezplatnou propagaci. Úředníkům a politikům prostor pro komunikaci s občany a vysvětlování jejich rozhodnutí.

Redakce Píseckého světa a kontaktní místo pro neziskové organizace, spolky a občany: Písek, Velké nám. čp. 1, 1. patro

pondělí 9–12 a 13–15 hod,
středa 9–12 a 13–17 hod, pátek 9–12 hod.

Z obsahu:

Hmyz návštěvníkům knihovny chutnal 5

S piánem je ámen 6–7

Stroj času ve Sladovně 8–9

Jak na dopravu v Písku? 10–11

Aleš Kozák: Kauzy nás nezajímají 12–13

Mosty mezi námi 14

Vojenskohistorická společnost Písek 16

Vyzkoušíte Montessori ve Fazoli? 17

Biskup Štojdl: O církvi angažované 18–19

Dalibor Říhánek:
Ušlechtilý kůň musí mít nozdry krvavé 21

S Maďary se domluvíte... 22

Sametový zítřek 24–25

Jak šel čas – z povolebních diskuzí 26–29

ANKETA:
Co by mělo řešit zastupitelstvo? 30–31

Milé čtenářky, vážení čtenáři,

Tak – volby máme za sebou, a tak se můžeme začít věnovat mnohem radostnějším a zajímavějším věcem, než jsou před- a povolební politické diskuze, jimiž byl Písecký svět zahlcen po několik týdnů. Výběr z těchto příspěvků najdete, především pro ty, kteří web nestihli sledovat, i v tomto čísle. Většina článků je ale záměrně nepolitická a snažili jsme se o co největší pestrost. Naše občanské noviny Písecký svět se teprve rozjíždějí – a žádný start nebývá jednoduchý. Proto buďte prosím shovívaví a odpusťte nám mnohé nedokonalosti, které jistě objevíte. Chceme se v měsíčníku věnovat mapování občanské společnosti v Písku – tedy sféry, která se rozkládá kdesi mezi státní a komerční oblastí a zahrnuje nevládní neziskové organizace, zájmové skupiny a spolky, náboženské organizace, charitu a mecenáše, ale i jednotlivé aktivní občany, umělce, volnočasovou činnost škol atd. Tam všude se toho děje tolik, že to nikdo nestačí ani sledovat. A tak Vás všechny zveme – pojďte tvořit s námi, dejte nám vědět o všem zaznamenáníhodném, pozvěte nás na své akce, nebo o nich naším prostřednictvím vyprávějte sami.

Další oblastí, která nás zajímá, je vztah občana a úřadů, občana a zastupitelů, občana a radnice. V diskuzích na www.piseckysvet.cz se občas objevují kritické připomínky, že Písecký svět je nevyváženou „hlásnou troubou" toho či onoho, že je neobjektivní nebo zaujatý. My ale nejsme s nikým propojeni – s žádnou politickou stranou, hnutím, ani s podnikatelským sektorem. Neprosazujeme ničí politické ani komerční zájmy. Nejsme oranžoví, modří, ani puntíkatí. Chceme především podporovat otevřenou veřejnou diskuzi. Všechny občany, (ne)voliče i politiky zveme: Pište nám své texty, komentáře, názory – pište je do svobodného prostoru Píseckého světa. I od politické scény očekáváme, že budou její aktéři komunikovat s občany města – budeme rádi, když budou své příspěvky na Píseckém světě publikovat zástupci všech stran, hnutí, názorových proudů atd. Jinak podle nás není možno skutečnou pestrost a pluralitu zajistit.

Přispívat můžete e-mailem na redakce@piseckysvet.cz., nebo nás navštivte na Velkém náměstí č. 1 (podrobnosti na protější straně).

Za celou redakci Zdenka Jelenová

UZÁVĚRKA PRO PŘÍSPĚVKY JE VŽDY 20. DEN V MĚSÍCI.

FOTO MĚSÍCE:

Studentský organizační tým MFSF 2014 těsně po skončení festivalu. *Foto Zdenka Jelenová*

Studentské filmy probudily Písek

Hlediště kina Portyč, většinu hudebních klubů, schody nad Otavou i všechny možné kouty našeho krásného města zaplnili v půlce října návštěvníci a soutěžící 14. ročníku Mezinárodního festivalu studentských filmů, který se nesl v duchu motta „Nechte se probudit studentským filmem". Písek navštívila i legenda slovenského filmu, reřisér Juraj Jakubisko, který se chopil role předsedy mezinárodní poroty.

V hledišti kina sedělo snad při všech produkcích soutěžních i nesoutěžních filmů ještě mnohem více diváků než před rokem. Písečtí si definitivně vzali tuhle akci za svou a z celého světa se do města nad Otavou sjelo mnoho návštěvníků. Končící starosta Ondřej Veselý si v neděli užil předání ceny vítěznému filmu, ředitelka festivalu Vladana Terčová mu za osobní spolupráci a za podporu ze strany města srdečně poděkovala a nabitý sál aplaudoval všem vítězům. Výsledky MFSF 2014 a fotoreportáž z udílení cen najdete na *www.piseckysvet.cz.*

Předvolební sliby archivujeme...

Druhý Písecký předvolební kotel, tedy beseda s kandidáty do zastupitelstva, se uskutečnil ve Sladovně 1. října a zúčastnilo se ho jedenáct diskutujících, většinou lídrů kandidátek, a asi sto diváků. Zajímavé je, že pár dnů před volbami budili kandidáti dojem vcelku nekontroverzního klubu současných a budoucích „kolegů". Videozáznam celého průběhu najdete na *www.piseckysvet.cz.* Natočil ho Ondřej Matějka, student Filmové akademie Miroslava Ondříčka.

Písecký svět studentům i vedení FAMO za bezproblémovou spolupráci a ochotu velmi děkuje.

V kotli s občany diskutovali: Ondřej Veselý (1-ČSSD), Zdeněk Kudrlička (2-Strana Práv Občanů), Petr Hladík (3-KDU-ČSL), Pavel Buček (4-Zelená pro Písek), Pavel Hubka (5-Strana svobodných občanů), Vladimír Homola (6-ODS), Radek Boček (7-Písecký patrioti), Martin Brož (9-Česká pirátská strana), Karel Vodička (10-KSČM), Jiří Hořánek (12-ANO 2011) a Josef Knot (13-TOP 09). Zástupci sdružení Jihočeši 2012 a Volba pro město účast odmítli.

Názory nastávající starostky města Písku si tedy bohužel zpětně pustit nemůžete, ale mnohé z názorů Jihočechů 2012 na Píseckém světě přesto zazněly. Všechny předvolební dokumenty, odpovědi na otázky redakce i přispěvatelů v diskuzích, stejně jako zveřejněné volební programy a sliby zůstanou na *www.piseckysvet.cz* archivovány a voliči si je mohou i zpětně dohledat a konfrontovat s realitou.

Předvolební beseda se uskutečnila v rámci projektu „Písecký svět – občanům otevřeno", který podporuje Fond pro NNO a je podpořen grantem z Islandu, Lichtenštejnska a Norska v rámci EHP fondů.

REDAKCE

Písecký radioklub: světová jednička!

Zleva Karel Kozlík, Antonín Seiner a František Cifreund.

V sobotu 2. října zdolávala nejmodernější technika bývalý pivovarský komín ve slovenských Košicích. „Soutěž spočívala v samostatném lezení robota na komín po zabudovaném žebříku," vysvětluje předseda Radioklubu Písek Karel Kozlík: „Úkolem bylo zdolat jej do výšky deseti metrů a případně zpět dolů. Jediní my z Písku jsme se tohoto úkolu zhostili úspěšně!"

Písečtí radioamatéři reprezentovali nejen Písek, ale vlastně jako jediní celou Českou republiku v kategorii vysokých škol, profesionálů a nezávislých. Jejich Drevokocúr dosáhl na cílovou čáru 10 metrů nad zemí jako jediný mezi přihlášenými a v čase jedna minuta a 10 vteřin s přehledem vyhrál. Na 2. místě skončil tým ukrajinských profesionálů z Charkova, který zdolal výšku pouze 4,65 metru. Bronz získal robot týmu strojnické fakulty z Košic s výškou 2 metry.

„Náš robot Drevokocúr byl poháněn motorem z elektrokola a řízen mikropočítačem. Při jeho programování jsme se inspirovali biomechanikou. Způsob lezení připomíná šplh člověka bez přírazu, jen s pomocí střídání rukou. Tomu odpovídá i jedinečnost a složitost našeho vlastního softwaru a hardwaru," přiblížil zkušený programátor František Cifreund. Podle jeho slov se neřídili jen zažitými postupy, ale při práci vymýšleli vlastní vylepšení.

Jeho kolega, vývojář Antonín Seiner z kroužku robotiky pro mládež, fungujícího pod píseckým Radioklubem na Hradišti, dodává: „Konstrukce je svařena z hliníkového profilu, neboť maximální povolená váha robota byla 15 kilogramů. Způsob sestrojení byl zvolen i s ohledem na spolehlivost a rychlost celého robota."

„Myslím, že je třeba zmínit i to, že na návrh, vývoj výrobu a testování, byl čas pouze jeden měsíc. Takže to byl závod s časem. Velice často pracovali členové sdružení dlouho do noci. Nakonec Radioklub Písek zvládl výzvu, kterou tato soutěž bezpochyby byla, na jedničku," uzavřel Karel Kozlík.

PAVEL HUBKA

Výstava v Horizontu

Až do konce listopadu *je v Galerii Horizont – Masné krámy ke zhlédnutí výstava výtvarných prací a výrobků žáků Základní školy speciální v Šobrově ulici. Jsou představeny výtvarné práce vytvořené nejen vodovými barvami či pastelkami, ale i drobné výrobky z různých materiálů a také malá ukázka učebních pomůcek, učebnic a pracovní sešitů, se kterými žáci této školy pracují. Zveme všechny příznivce dětské tvorby i ty, kteří si chtějí udělat v sychravém podzimu radost.*

ŠÁRKA NOVÁKOVÁ

Taneční studio T–Dance

8. ledna 2013 se sešlo pár odhodlaných tanečníků z Písku a rozhodli se, že chtěji tančit jinak, než nabízely místní taneční instituce. A tak vznikla taneční skupina T–Dance. T = Tým, Tanec, Týden (Tým Tančí celý Týden).

„V září jsme pak otevřeli taneční studio T–Dance, kam nabíráme děti od čtyř let až do dospělosti, s cílem prohloubit jejich vědomí o správném držení těla, přirozeném pohybu, rytmu, dynamice, choreografii a fantazii. Prostě o všem, co k tanci patří a měl by každý tanečník znát a vědět. Jelikož tanec není jen hýbání se do rytmu hudby. Jako každé umění i on v sobě nese dějinnou linku, kterou se snažíme našim tanečníkům vštěpovat a rozšiřovat tím jejich obzory," vysvětluje Gabriela Kroutilová.

Ve studiu nabízejí taneční styly: contemporary (současné taneční techniky), balet a balet na špičkách s Gabrielou Kroutilovou. Dále prostory studia nabízejí sebeobranu vycházející z izraelského systému KRAV MAGA. A úspěchy? „Loni nás zatím reprezentovali jen ti nejstarší. Podařilo se nám získat 3. místo na brněnském Dance life expo v malých skupinách v tanečním stylu modern dance. Dále jsem získali ocenění za tanečnost a postup do celostátního kola na scénické přehlídce v Českých Budějovicích. Koncem října jedeme reprezentovat náš kraj a město do Jablonce nad Nisou s duetem Romeo, Julie a tma, kterému byla předlohou stejnojmená knižní publikace od Jana Otčenáška," odpovídá Gabriela Kroutilová a dodává, co by děti mohlo zaujmout: „Mezi naší taneční specialitu patří naše taneční pohádky, zatím jsem vytvořili dvě, a to O zatoulané vločce a Malá vodní víla. Nyní již začínáme pracovat na další, která bude mít premiéru **16. prosince v Kulturním domě Písek** a představí se v ní všichni naši tanečníci." *Více informací: www.t-dance.cz, tel: 608 544 884*

ZDENKA JELENOVÁ

Dva záběry z vystoupení T-Dance při zahájení městské slavnosti Dotkni se Písku 2014. Foto Zdenka Jelenová/PS

Podpora handicapovaných

Při Komunitní nadaci Blanicko-Otavské již několik let působí Dárcovský fond Mudr. Ivana Macháčka pro děti. Jeho posláním je podporovat veřejně prospěšné aktivity ve prospěch zdravotně postižených dětí a mládeže a organizací dětí a mládeže v Blanicko-otavském regionu.

Fond konkrétně podporuje žadatele hlavně formou udělování grantů pro nákup zdravotnických pomůcek k usnadnění životních podmínek handicapovaných, pro zajištění edukačních vzdělávacích programů, pomoc při zajištění studia nebo zaměstnání a pomáhá rovněž rodinám, které se náhle ocitnou v sociální tísni.

Za dobu působení fondu při nadaci KONABO fond podpořil žadatele na Písecku částkou dosahující téměř půl milionu korun. I letos ještě mohou žadatelé v uvedených oblastech působení fondu žádat o podporu – a to **až do 14. prosince.** Více informací je možné získat na *www.konabo.cz.*

MILAN BUBENÍČEK, ředitel nadace

HMYZ
(potravina 3. tisíciletí)
návštěvníkům knihovny chutnal

Městská knihovna v Písku uspořádala v rámci říjnového Týdne knihoven netradiční Hmyzí večer. Součástí přednášky o kuchyni, jejíž hlavní složkou jsou různé druhy hmyzu, byla i ochutnávka. Dorazilo třiadvacet zvědavých gurmánů, kteří rozhodně nelitovali. Večerem provázel cestovatel David Švejnoha, hmyzím šéfkuchařem byl Milan Václavík. Na menu byli postupně moučný červ, potemník, saranče – a kdo si dal na závěr švába, složil prý maturitu z hmyzí kuchyně. Těmito akcemi už podle protagonistů prošlo na deset tisíc spokojených hostů.

„Podobný večer jsem viděl v knihovně v Táboře. Týden knihoven jsme měli letos věnovaný tématu hmyz, tak se nám to jako vrchol týdne krásně hodí,“ uvedl ředitel Městské knihovny v Písku Roman Dub: *„Šlo nám také o to, abychom do knihovny dostali i nové návštěvníky. A jak se tak dívám, tak se nám to snad i povedlo. Je to forma určité propagace knihovny, lidé zjišťují, že knihovna není nuda, může být i zábavná.“*

Roman Dub hned na začátku večera vyhlásil vítěze fotografické soutěže věnované, jak jinak, hmyzu. Fotografií se sešlo dvacet a oceněnými byli Jitka Dvořáková, Petra Klasová a Libor Šefránek, kteří získali vstupenku na hmyzí večer, tričko knihovny a placku. Slova se ujal David Švejnoha: *„Je tady někdo alergický na mořské plody?“* – zeptal se na úvod a dodal, že to je jediná překážka, která by mohla přítomné od degustace hmyzu odradit. Vzhledem k nevelkým prostorům knihovny se hosté rozdělili na dvě party, které se střídaly při poslechu přednášky a degustaci. Čítárna pak byla upravena na improvizovanou jídelnu, kde byly připraveny i kousky chleba a pálenka „na vypálení červa“. *„Ptejte se nás, foťte, pochovejte si hmyz, ale nedávejte jim jména, to se pak špatně jedí,“* varoval před samotným vařením David Švejnoha. *„Na závěr večera dostanete i dezert, buchtu s nasušenými červy, kterou si můžete odnést. Vše, co budeme ale teď připravovat, se musí sníst hned, protože po půl hodině se jídlo kazí. Na druhou stranu tu máme veškerý hmyz živý, a tak je to nejčerstvější jídlo, jaké může být. Doma pak můžete buchtou potěšit – nebo naštvat.“*

Proč jíst něco, co je ošklivé, skáče nebo leze to po louce a nelíbí se nám to? *„To, že to je ošklivé, je jeden z průvodních jevů toho, že to je jedlé. To, co je hezké a barevné, bývá často jedovaté. A kromě Evropy se hmyz jí všude. Například v Japonsku, které je desítky let před námi, je hmyz povýšen na gastronomickou lahůdku, která se podává na banketech nejváženějším hostům. Prodává se v obchodech, Japonci mají rádi třeba kandovaný hmyz,“* začal svou přednášku Milan Václavík: *„Podobné to je v Americe, kde jen v New Yorku jsou čtyři hmyzí restaurace, Granada je největším vývozcem hmyzu na světě.“*

Neznamená to, že bychom v Evropě hmyz vůbec nejedli, třeba v roce 1930 vyšla kuchařka, kde jedním z receptů byla chroustová polévka. Chrousti se vyvařili, vyžvýkali a vyplivla se už jen jejich tvrdá schránka. Jak Václavík uvedl, i Evropská unie vynakládá nemalé finanční prostředky, aby se hmyz v Evropě znovu dostal na jídelníček, a zkoumá, který hmyz by se dal chovat. *„Obavy jsou však z toho, že když to unie povolí, tak abychom nevyběhli do lesa a hmyz tam nevysbírali. Současně, aby se tady nerozmnožily a nerozšířily nežádoucí druhy,“* dokončil vyprávění Václavík a dal se do smažení moučného červa.

Milan Václavík většinu hmyzu usmrtil ve vroucí vodě, jen moučné červy rovnou smažil na pánvi. *„Jestli se vám zdá, že se červi na pánvi ještě hýbají, tak je to prostá fyzika. Protože jsou plní vody, a tak se kroutí, dokud neprasknou,“* uklidňoval přítomné hmyzí šéfkuchař a dodal, že právě moučný červ byl jediným druhem gurmánského večera, který je chován u nás. *„Často se mi lidé ptají, jak to chutná. Já říkám, že to chutná jako hmyz,“* snažil se rozptýlit obavy Václavík. Jídlo pouze osolil a opepřil, aby si hosté mohli vychutnat ojedinělou a typickou chuť.

Zatímco hosté degustovali pochoutky, zeptali jsme se Davida Švejnohy, jak se k hmyzí kuchyni dostal on. *„Začalo to před 14 lety, když před studenty předstoupil jeden pán a snědl švába. Provozoval jsem tenkrát restauraci v Brně a k hmyzí kuchyni jsem se dostal přes*

Petra Ocknechta, kuchaře, který měl původně do Písku přijet. Ten s tím začal na Mendelově univerzitě v Brně s paní docentkou Borkovcovou, která se snaží, aby se hmyzí kuchyně u nás prosadila. V Evropské unii totiž hmyz není stále uznaný jako potravina. Teprve letos byl moučný červ uznaný v Belgii, Anglii a ve Švýcarsku,“ poznamenal Švejnoha.

Celkem jednoduchou procedurou se prý dá ze cvrčků připravovat také mouka – a přidávat do chleba, který obohatí o proteiny. *„Díky až 65 procentům proteinů může být významnou složkou stravy pro seniory nebo sportovce,“* míní Švejnoha. V současné době ale nemůže být otevřena žádná restaurace. Je možné pořádat pouze podobné osvětové večery s přednáškou a možností degustace. Podle Švejnohy se hmyz krmí přirozenou stravou, pak se musí nechat dva až tři dny bez potravy, aby se vyčistil trávicí systém: *„Hmyz tu máme živý, tedy naprosto čerstvý.“*

„Hmyz bude potravinou 3. tisíciletí. Vezměte si, kolik na světě je a bude lidí, není možné všechny uspokojit hovězím steakem. V Americe stojí hamburger jeden dolar. Ta cena je daná tím, že v Jižní Americe kácí deštné pralesy, aby tam pěstovali krmnou sóju. Tu převezou do USA, protože po ní krávy rychle narostou. Otázka je, jak daleko to může zajít. Jednou bude cena dobytka tak vysoká, že se společnost začne ohlížet po něčem jiném, a bude to hmyz!“ uzavřel přednášku Milan Václavík.

Nikdy by mne nenapadlo, že podobnou lahůdku také pozřu, nicméně jak moučný červ, tak následující potemník chutnal báječně. U sarančete mi přece jen vadily nožičky se zoubky a tykadla, která trochu drhla v krku. Gurmánskou hmyzí maturitu – snědení švába – jsem protentokrát nesložil.

ZBYNĚK KONVIČKA

S Piánem je amen

Klimpr je na cimprcampr, dobřinkal, doklinkal... Piáno, které Písku loni v září věnoval Ondřej Kobza v rámci akce Piána v ulicích, už nevydá ani hlásku. Je napadrť, na třísky, na vyhození!

Přemáhá mě pocit zmaru a ztrácím chuť podobnou akci opakovat, i když sbírka na první opravu piána byla úspěšná a získali jsme s kolegy z Píseckého světa dojem, že o tuto akci písecká veřejnost má zájem. Ohlasy na klavír – dokud ještě stál v parku – byly vesměs pozitivní (čehož důkazem budiž i vlna solidarity, která se zvedla po prvním útoku neznámých ignorantů). Ale stačí jeden bezmozek, a dobré úmysly vezmou za své.

Tímto bych chtěl ještě jednou poděkovat všem, kdo na sbírku přispěli. Nebylo to zbytečné, piano loni i letos několik týdnů rozdávalo radost v Palackého sadech. I přes všechny komplikace a trpký konec, kterého se klavír nakonec dočkal, jsem pyšný, že se Písek aspoň na čas připojil k akci Piána v ulicích. Je však také jediným městem, kde zbyla z nástroje jen hromada třísek. Nechci ale říct, že se stydím za svoje spoluobčany: hlupáka (hlupáky), který to provedl(i), za svého spoluobčana nepovažuji. Navíc věřím, že většina mých slušných spoluobčanů je z podobného barbarství stejně znechucena jako já.

Děkuji všem, kdo na piáno kultivovaně hráli, všem, kdo přispěli na jeho opravu, všem, kdo nám ho několikrát pomáhali stěhovat, Píseckému světu za zorganizování sbírky na opravu a bývalému starostovi Ondřeji Veselému za podporu při organizaci celé akce. A všem, kdo se podíleli na demolici klavíru, přeji, aby se v příštím životě narodili jako pedály od piána a celý život jim někdo dupal po hlavě stejně, jako oni dupali po nevinném nástroji!

PETR PUTNA

Písecký svět vyhlásil sbírku na opravu poničeného piána, které v září 2013 nepřežilo poslední den produkce v altánu. Příspěvky na účet: 2900,- Kč

Od prosince 2013 byla sbírková kasička v Divadle Pod čarou, v knihovně a Sladovně. Celkem do nich do března vybráno 4474,- Kč.

21. 12. 2013: Koncert pro piáno v Divadle pod čarou – Na opravu vybráno 4000,- Kč

Oprava a zabezpečení piána stály 7703,- Kč. Děkujeme za zimní azyl v Divadle Pod čarou. 1. máje 2014 se piáno stěhuje zpět do Schrenkova pavilonu v Palackého sadech.

Po sedmi měsících, díky sbírce, dostalo piáno v Písku druhou šanci!

Piáno dělá radost kolemjdoucím od rána do 21 hodin, pak se zamyká (klíčníci P. Putna, O. Kaláb a M. Zborník).

Hraje se i na jezeře – zaplavení po přívalovém májovém dešti 23. května, vodu jsme museli vymést košťaty.

Kdo hraje, stěhuje. 12. června se z důvodu plánované opravy altánu musí piáno vystěhovat.

Vybrané místo: Parkány, z důvodu snahy o zachování krásy zvuku piána a na paměť stěhování ZUŠ z domu u Koulí.

Piáno je na místě, neprší na něj a je pod kontrolou městské policie.

Už 14 dní poté, 29. června, je poničená klaviatura, dle opraváře hrubou silou. Odtržené je také horní víko k mechanice. Piáno se zamyká, nehraje.

Dne 4. července přijíždí opravář a ladič pian. Konstatuje, že piáno je opravitelné. Dohodli jsme přesun na nádvoří Sladovny.

Devastace pokračuje kolem 10. července. Je rozmlácené a utržené víko klaviatury, zmizela židlička.

Vandalové postupně vytrhávají přední kryt a nevratně poničí mechaniku piána. Již není co stěhovat. Zkáza je dokonána 11. září.

Říjen – necháváme piáno v parkánech, jako pomník vztahu lidí, kteří tento prostor pravidelně obývají. Co z něj asi udělají za dalších 10 dní?

Tohle z něj zbylo. Jsme jediné město, kde jsme si tě (dokonce hned dvakrát) rozmlátili.

Sbohem piáno. Díky všem, kdo jste tuto myšlenku podporovali. Zkouškou jsme ale neprošli. Písek si druhou šanci nezasloužil. ***Fotoreportáž MARTIN ZBORNÍK***

Stroj času ve Sladovně
aneb Evropské dějiny jazykem dětí

V pondělí 17. listopadu otevírá písecká Sladovna originální trojdimenzionální výstavu STROJ ČASU, která je ztvárněním původní české knihy Historie Evropy – obrazového putování od Renáty Fučíkové a Daniely Krolupperové. Expozice má interaktivní formou provést návštěvníka vybranými tématy evropských dějin a předvést je jako živý proces. Jedná se o šestou z velkých výstav (Odysseus, Play, Mraveniště, Jídlo, Les), které Sladovna uspořádala v posledních třech letech.

Tereza Dobiášová:
Vracíme se k hodnotám svobody, lehkosti a hry

Jaké je postavení nové výstavy v dlouhodobé koncepci Sladovny?
Je sice až šestá v pořadí, ale plánovala jsem ji už od začátku svého působení v roli ředitelky. Věděla jsem, že rozhodně chci do Písku přivést výstavy Play a Historie Evropy. Tahle výstava bude asi návratem k tomu, s čím jsem do Sladovny přicházela. Předcházející výstava Les, jakkoli to byl z výtvarného hlediska nádherný a ambiciózní projekt, byla mnohem méně hravá, svobodná a otevřená pro děti, než si dávám za cíl. Stroj času se k hodnotám svobody, hry a lehkosti zase vrací. Navíc je nejlépe propojen i s ústředním tématem celé Sladovny, s dětskou ilustrací.

Co bylo prvním impulsem pro její vznik a jak se rodila?
Silně na mě zapůsobila kniha Renáty Fučíkové Historie Evropy. Když jsem hledala témata pro českou knižní ilustraci, zjistila jsem, že tahle kniha je v současné české knižní tvorbě zcela mimořádná. Jedná se o obrovský počin, který zpracovává velké téma velkou formou. Autorka vlastně převypráví historii cestou komiksu. Navázala jsem tedy kontakt s Renátou Fučíkovou, která už tehdy Sladovnu znala. Na první schůzku přivezla veliké desky s originály kreseb, a když je otevřela, byla jsem úplně na vrcholu blaha. Ty kresby byly nádherné a strašně se mi líbilo, jakým způsobem autorka mluvila o historii. To byl rozhodující první moment, kdy jsme se dohodli na výstavě a pak jsme hledali cestu, jak ji udělat. Ukázalo se to jako těžší úkol, než jsme čekali, protože materiál knihy je obsáhlý, jsou tam tisíce příběhů a fragmentů. Historie se dá sledovat z mnoha úhlů a dost dlouho jsme hledali klíč, jak tu knihu převést do podoby interaktivní výstavy, aby zůstala zachována estetická hodnota knihy. Hledali jsme, co můžeme dětem říct a jak jim to říct, aby porozuměly historii. Příprava koncepce výstavy trvala celé dva roky a byla mimořádně náročná, vystřídala jsem několik kurátorek, než jsme vytvořili konečný tým.

Jak můžeme představit autorku knihy Historie Evropy Renátu Fučíkovou?
Renáta Fučíková je profesionální výtvarnice a jedna z mála ilustrátorek u nás, která se touto činností plně živí. Má za sebou dlouhou řadu ilustrovaných titulů a zahraničních vyznamenání. Výjimečná je svou mírou profesionality a serióznosti, se kterou k tvorbě přistupuje a která není v Čechách úplně běžná. Za zmínku určitě stojí, že v tvorbě této autorky hrál velkou roli její syn, pro kterého mnoho témat zpracovala. Historie ji baví a na této knize spolupracovala s historičkou, tvořila ji asi dva roky. Jejím motivem byla snaha přeložit historii Evropy do základního jazyka dětí. Výběr témat je samozřejmě interpretace.

Kdo je kurátorem výstavy?
Nakonec jsem se vrátila ke kurátorce, se kterou spolupracuji nejdéle a spolupracovaly jsme spolu i na Odyseovi. Je to Američanka Karey Rawitscher, sama je výtvarnicí a navíc pracovala na manažerských pozicích v různých amerických dětských muzeích. To ona mě vlastně přivedla k modelu interaktivních výstav pro děti. Mám ji lidsky ráda, a když jsem ji přivedla na první schůzku s Renátou Fučíkovou, okamžitě si padly do oka a s velkou radostí začaly spolupracovat. Bez problému našly společný jazyk.

Jaká je koncepce výstavy?
Výstava jako tradičně zaplní oba velké sály, tedy Vysoké a Nízké trámy o ploše téměř 1000 m2, a bude zaměřena na děti ve věku 5 až 12 let. Budeme mít i program zacílený na děti z mateřských školek, upravený podle toho, co děti v tomto věku mohou vstřebat. Pochopit historii, to je běh na celý život. Člověk se stále vzdělává, víc a víc chápe a přichází to až s věkem. V dětském věku je podle nás důležité nejdřív pochopit plynutí času a způsob, jak se společnost vyvíjela. Zásadní je ale také vzbudit zvědavost k dalšímu objevování. Ve výsledku jsme se proto nakonec úplně vyhnuli velkým historickým událostem. V podstatě jsou to malé dějiny a jde o to, aby děti pochopily, jak se od pravěku až po dnešek proměňoval život. Z každého časového období jsou vybrané dvě dětské postavy, jako typičtí hrdinové té doby, aby si děti byly schopné představit, jak se v té době žilo. Jsou tam zpřítomněny různé mikropříběhy a řada aktivit všedního života – jak lidé jedli, bydleli, oblékali se. Od osvícenství dále pak pracujeme také s technickými objevy.

Co mohou návštěvníci očekávat?
Ilustrace Renáty Fučíkové budou fungovat jako velké kulisy, které určují základní prostor a atmosféru. Navíc jsou pro každou dobu vyvinuty konkrétní typické aktivity. Podle jednotlivých období tam bude například mnoho kostýmů, protože ty jsou důležité pro pochopení vývoje, děti budou stavět obydlí, vyzkouší si knihtisk a tak dále. Po dlouhém zvažování a kon-

zultacích s lidmi nejrůznějších evropských muzeí jsme se rozhodli, že prohlídky budou tentokrát volné, strukturované prohlídky budou možné na vyžádání. Uvědomili jsme si, že svoboda návštěvníka je pro nás klíčová.

Čerpáte inspiraci a zkušenosti i ze zahraničních institucí podobného charakteru. Co jste zjistili, můžeme se s nimi srovnávat?
Určitě se s nimi můžeme srovnávat. Dlouhodobě se věnuji poznávání toho, jak se v dětských muzeích a galeriích v různých zemích Evropy věnují dětem. Důležitá pro mě byla také mezinárodní konference dětských muzeí loni ve Švédsku. Švédská muzea mají vysokou úroveň a byla velmi motivující. Znám také situaci v Rakousku, celkem dobře i v Německu. Nedávno jsem si poměrně dobře zmapovala, jak vypadá situace v Itálii. Tam jsem našla mnoho odpovědí na otázky, které jsem hledala. Je fantastické, jak tam pracují s ateliéry, jak jsou schopni připravit infrastrukturu pro návštěvníky, kavárny, obchůdky, zóny pro odpočinek, což je něco nesmírně důležitého. Ve Sladovně to pořád chybí, pořád narážíme na limity takhle zrekonstruovaného baráku a pro mě je to velký úkol k řešení. Co se týče samotných expozic, viděla jsem nádherné prezentace expozic v Dánsku, ve Stockholmu, ale když se srovnáme s expozicemi v Rakousku nebo v Itálii, tak to co děláme my, je výjimečné. Oni se zaměřují více na vzdělávání dětí, my děláme víc umění a kulturu pro děti. Jde nám mnohem víc o hru, než o vzdělání. Když se setkávám s kolegy na mezinárodní úrovni, často hodnotí naše expozice a výstavy s obdivem.

Existuje u nás nějaká srovnatelná expozice?
Tato výstava je originální, je to autorské dílo ušité na míru pro píseckou Sladovnu. Současně ale do projektu vstoupila jako koproducent Plzeň 2015 – Evropské hlavní město kultury, a tak se výstava po skončení přestěhuje z Písku do Plzně. V Česku se dá srovnávat asi jen s leporelem Lucie Seifertové, které Sladovna také vlastní. Jinak tady neexistuje nic podobného. V současnosti je velký trend interaktivních vědecko-technických expozic, například v Liberci, centrum Techmánie v Plzni, teď otevírali další centrum ve Vítkovicích, ale v podstatě jako kulturně zaměřené centrum pro děti jsme určitě největší a nejkvalitnější zařízení v republice.

Renáta Fučíková:

Zažijte, co prožívali naši předkové

Publikace Historie Evropy – obrazové putování vyšla v nakladatelství Práh v roce 2011 a stala se největším původním vydavatelským projektem pro děti a mládež. Na 448 plně ilustrovaných stranách v 70 kapitolách líčí příběh Evropy. Je to kniha, ve které je všechno podstatné, ale zároveň není zahlcena nesrozumitelnými pojmy a letopočty. Renáta Fučíková, autorka ilustrací i konečné podoby textu, získala za své knihy pro děti významná ocenění doma i v zahraničí.

Můžete pro naše čtenáře krátce popsat, jak obsáhlá kniha vznikala?
Kniha vznikla na základě smutné osobní zkušenosti. Mrzelo mě, že se naše děti na prvním stupni učí dopodrobna jen české dějiny. A na druhém stupni to taky není žádná sláva. Takže jsem se chtěla pokusit děti nějak zaujmout a oslovit. Ilustrace a barvy se k tomu přímo nabízejí. Nejdřív ale bylo zapotřebí dát dohromady obrovské množství informací, napsat rukopis a pečlivě ho zkontrolovat. Podklady pro knihu se spolu se mnou prokousávala Daniela Krolupperová, známá autorka knih pro děti. Finální podobu rukopisu jsem psala já, pasovala jsem texty přímo k obrazům, snažila jsem se o co nejzáživnější vyprávění. A protože jsem se

nemohla rozepsat mezi obrázky, vynahradila jsem si to v závěru každé kapitoly, kde se dovyprávěly podrobnosti a zajímavosti. Přesnost údajů nám neúprosně hlídala historička Václava Kofránková. Vytvořily jsme ženský tým, podobný jako byl teď u výstavy. Myslím, že je to na výsledku znát. Kniha i výstava mají silný citový náboj.

Jak jste přijala myšlenku postavit na vaší knize velkou interaktivní výstavu?
S tou myšlenkou přišla ředitelka Sladovny Tereza Dobiášová. A mě to naprosto nadchlo. Dostat ilustrace do prostoru, jít dětem naproti, to je obrovská výzva! A jsme zase ženský tým: skvělou kurátorskou práci odvedla Američanka Karey Rawitscher. Od prvního okamžiku jsem věděla, že jsme naladěné na stejné vlně. Podařilo se jí vytáhnout z jednotlivých epoch příběhy dětí. A produkční práci, která má nezpochybnitelnou propojující úlohu, obětavě vykonala Sylva Kofroňová.

Jak se odlišuje smysl knihy a výstavy?
Kniha je komorní artefakt, prohlíží se a čte v soukromí. Zapojujete představivost, ale je to takový tichý proces. Návštěva interaktivní výstavy je něco docela jiného. Je to živý, přímo hlučný zážitek. Chcete se umazat pravěkem? Ochutnat starověk? Nakazit se středověkem? Na vlastní kůži zažít renesanci? Jsme tu pro vás! Oblékněte si dobový kostým, malujte, vařte, hrajte karty, zpívejte, skákejte... Zažijte to, co prožívali naši předkové. Fotit se tu nejen smí, ale přímo musí! Sdílejte, ukažte se svým kamarádům, najděte si dobu, ve které se vám líbí. To všechno pomůže nejen výuce ve škole. To pomůže hlavně vám samotným, abyste porozuměli světu kolem sebe a sami sobě.

Jak hodnotíte píseckou Sladovnu?
Sladovnu jsem poznala jako jediné naše muzeum, které se podrobněji věnuje české ilustraci. Od té doby se její činnost rozkošatěla, myslím, že v galerii je teď přívětivě zpřístupněný každý kout. Byla bych ráda, kdyby to tak zůstalo i dál: pomník české ilustrace, která stále patří mezi světovou špičku, a zároveň množství zajímavých a hodnotných zážitků pro celou rodinu.

Na čem momentálně pracujete a jaké máte plány?
Letos mi vycházejí hned tři autorské knihy: v létě to byla mapa českých husitských dějin „Hus a Chelčický. Příběh jejich doby.“ V říjnu představíme knihu dvanácti příběhů o souhvězdích „Jakub a hvězdy.“ Jsou to vyprávění na pomezí pohádky a pověsti, odehrávají se v pravěku a ve starověku na dvanácti místech severní polokoule: v Egyptě, v Číně, v Tichomoří... V listopadu vyjde moje převyprávění „Obrazy ze Starého zákona“, bude taky bohatě ilustrované, plné hrdinů, barev a krajin, přitom stručné a vstřícné k dnešním dětem. A co dál? Sama se nechám překvapit.

MAGDALENA MYSLIVCOVÁ

Jak na dopravu v Písku?

– velké téma dneška

V předvolebním čase se doprava, a zejména parkování a parkovací domy, staly velmi diskutovaným tématem. Dokonce tak významným, že po volbách se stalo jednou z programových priorit nově ustavující se radniční koalice, a to konkrétně v bodě „postupná revitalizaci centra města – stavba velkokapacitního parkovacího domu pro centrum, postupná regenerace a revitalizace centra prostřednictvím úprav veřejného prostranství s přednostním využitím pro pěší a cyklisty…“ Celý program najdete na www.piseckysvet.cz.

NA MÍSTĚ JE OTÁZKA: CO VLASTNĚ MÍNÍME SLOVEM DOPRAVA A K ČEMU MÁ SLOUŽIT?

V naší současné společnosti je doprava vnímána především jako doprava automobilová. Její výsadní postavení pramení z pojetí funkcionalistického plánování měst, které rozdělilo v první polovině 20. století území města podle pěti základních funkcí – zóny obytné, výrobní, plochy občanské vybavenosti, zeleně a vše spojující doprava. Toto rozčlenění je prakticky dodnes platné v rámci systému současného územního plánování měst.

Nás se to v Písku dotýká v současnosti víc než dost, protože právě teď se projednává na radnici nový návrh územního plánu, který řeší vymezení těchto nových i stávajících ploch v rámci našeho města. Od funkčního členění měst se ale pozvolna začíná upouštět. Nedokáže totiž postihnout realitu současných měst ani jejich potřeby do budoucna.

V průběhu druhé poloviny 20. století, z důvodu obrovského překotného nárůstu měst a vyvolaných zvýšených nároků na dopravu, se jí dostává výsadní postavení. Odrazem jejího významu je například fakt, že doprava má svůj samostatný odbor na městském úřadě a veškerá povolování dopravních staveb řeší speciální samostatný úřad v rámci tohoto dopravního odboru – na rozdíl od všech ostatních druhů staveb, které koordinuje stavební úřad. K čemu to vede? Doprava je takový stát ve státě. Chová se mnohdy nadřazeně v rámci celého města. Řídí se především požadavky, které vyhovují jednostranně pouze dopravě. Příkladem může být hlavní průtah městem ve směru Praha – České Budějovice, který prakticky naše město rozetnul na dvě části. Vytvořil neprostupný tok energie, bariéry podobné řece. Její přestoupení je možné jen nákladně budovanými mosty, tunely, podchody a nadjezdy. Dopravní stavby mají velká ochranná pásma, kde se prakticky nedá nic postavit. Vznikají tak ve městě velké obtížně využitelné a zanedbané „plochy nikoho“.

Doprava ale není jen dopravou automobilovou, kterou se povětšinou zabývá zmiňovaný odbor. Patří do ní také segmenty cyklodopravy, pěší a hromadné dopravy.

Současná města jsou řešena především s ohledem na dopravu automobilovou, která je vnímána jako ta nejdůležitější, a návrhy měst se jí prakticky podřizují. Její plošná náročnost je obrovská a neustále své nároky zvyšuje.

CHCEME ALE MĚSTA PRO AUTA, NEBO CHCEME ŽÍT VE MĚSTĚ PRO LIDI?

To je základní otázka, kterou si v současnosti klade téměř každé město, od metropolí jako New York, Kodaň či Praha po města naší velikosti.

Zásadní je přece stavět města pro lidi. Lidé musí dostat přednost před auty. Nároky na potřeby aut stejně nejsme schopni neustále pokrývat. Například většina sídlišť při svém návrhu počítala s kapacitou parkovacích stání 1,5 místa na bytovou jednotku. Dnes je návrhová kapacita počítána na 2,5 auta na bytovou jednotku (a je tedy skoro stejná plocha, kterou má obytný dům, potřeba pro parkování). Každé město v současnosti řeší problémy s dopravou – a uspokojivě je nedokáže nikdy vyřešit. V budoucnu to určitě nebude lepší, pokud nezměníme přístup.

Novodobé město Písek bylo z valné většiny založeno podle prvního regulačního plánu z roku 1895 (Ing. Novotný, Müller). Ten prakticky vytyčuje osmdesát procent základní sítě ulic, náměstí, parků a bloků zástavby tak, jak je známe dnes. Teprve nedávno došlo k naplnění kapacit tohoto plánu, což svědčí o jeho velkorysosti a jasné vizi. Ukazuje se, že byla dobrá, protože bez ní bychom neměli zástavbu vymezenou sítí ulic mezi náměstími Husovo, Mírové, Smetanovo, Václavské a Na sadech. Tenkrát naše město mělo přibližně 11 tisíc obyvatel na rozloze, která se rovná ploše současného centra a pár přilehlých ulic (Pražská, Nádražní, Žižkova, Budějovická, Rybářská, Tyršova). O sto let později má město již asi 26 tisíc obyvatel a rozrostlo se do nebývalé šířky. Postupně přibyla zástavba přilehlých sídlišť M. Horákové, Logry, Jih, Dukla, Za kapličkou, Pakšovka, Amerika, Václav, Na Spravedlnosti... Docházková vzdálenost v rámci města z důvodu rovnoměrného prstencového nárůstů je ale většinou do 15 minut.

V ten okamžik nastává problém – město se nezahušťuje logicky od centra k periferii, ale nejvíc lidí bydlí v okrajových částech města – musí tedy po městě více chodit či hůře jezdit do místa práce, rekreace, na úřad, na nákupy.

Situaci ještě zkomplikovala stavba průtahu, který vytváří neprostupnou bariéru a odděluje rozvíjející se části města Václav, Hradiště a Putimská Vysoká, nově v návrhu územního plánu ještě přibude rozvojová lokalita Za nádražím. Jejich docházková vzdálenost je již nepřijatelná, a proto jsou nuceni, vzhledem na malou četnost hromadné dopravy, využívat jiné formy dopravy. Logicky nejvíce využívají dopravu automobilovou, protože je v rámci našeho města nejvíce preferovaná. Infrastruktura bezpečné a pohodlné cyklodopravy tady není dostatečně vybudována. V centru tak vzrůstá potřeba dočasných či trvalých parkovacích stání.

Z toho pramení snaha všech možných politických stran postavit parkovací domy, kde se jen dá – např. na náměstí, před sportovní halou, za okresem, vedle hotelu Otava, nebo nejreálněji se rýsující mumístění vedle pošty. Ale pozor, to je to nejdražší možné řešení, které může město zvolit. Kapacitně však řeší situaci jen krátkodobě.

NA MÍSTĚ JE TEDY PTÁT SE JAK SITUACI USPOKOJIVĚ ŘEŠIT

Dle mého názoru je na místě nečinit ukvapené závěry a nezačínat nejnákladnějšími investicemi do parkovacích domů. To je až téměř poslední krok, který má přijít, když se vyčerpají všechna levná soft-opatření spočívající v přiměřené regulaci a změně dopravy – jako například progresivní poplatky za parkování v centru, generující větší otoč aut, zjednosměrnění některých komunikací, podpora veřejné

dopravy, cyklodopravy a pěší dopravy před dopravou automobilovou, zajištěním větší prostupnosti města pro tyto druhy dopravy (někam je obtížnější se dostat autem, než na kole či pěšky). Je například dokázáno, že doprava na kole do pětikilometrové vzdálenosti je rychlejší než doprava autem, kdy je potřeba nastoupit, přejet a zaparkovat většinou ve složitých podmínkách.

Podporou cyklodopravy v rámci města (nepleťme si ale s podporou cykloturistiky) navíc získáme oživení města. Funguje to jednoduše. Z kola mohu prakticky kdykoli a kdekoli jednoduše sesednout a vyřídit si nákup či několik nákupů po sobě, v přilehlých obchodech po cestě, což z auta většinou možné není, protože není kde zaparkovat. Mohu se zastavit se známým na kus řeči, navštívit venkovní zahrádku či kavárnu po cestě domů, nebo si vyřídit potřebné formality na úřadě, protože do centra budu mít zajištěnu snadnou a bezpečnou cestu. Pokud jedu autem, jsem nucen jet na periferii do obchodních center, kde je parkovací kapacita dostatečná. To ale logicky vede k postupnému umrtvení centra a života v ulicích města a stěhování obchodů a služeb do satelitních nákupních center, kam se nedá pohodlně dostat jinak než autem.

K podpoře cyklodopravy ve městě stačí málo a nebude to stát ani tolik polovinu ceny parkovacího domu. Stačí udělat bezpečné trasy po městě pro cyklisty, propojit stávající síť cyklostezek, které se v centru města najednou beze smyslu vytratí či přeruší a nenavazují na hlavní místa, kde lidé ve městě bydlí. Je nutné vybudovat dostatečné množství kolostavů, a to i třeba na úkor jednoho či dvou parkovacích stání pro auta. Na jedno stání auta se totiž vejde daleko více kol, a umožní tak přepravu více lidí po městě s menší prostorovou náročností. Smyslem není donutit všechny, aby od zítřka prodali auta a jezdili na kolech, ale postupně kola začali používat jako výhodnější dopravní prostředek po městě. Například naše děti tak budou moci jezdit bezpečně samy a nebude třeba je vozit auty. Tento trend je celosvětový a ověřený v mnoha městech. Jeho popularizátorem je dánský architekt Jan Gehl, který třeba v Kodani docílil toho, že dnes pro přepravu po městě využívá asi čtyřicet procent obyvatel kolo. Kolik to je v Písku? Odhaduji tři až pět procent.

Zásadní studie?

Před volbami se objevila Dopravní studie města Písek od dopravního specialisty **Miroslava Vondřicha,** která zpracovává návrh principů, jak posílit jiné formy dopravy než automobilovou. Tento dokument si rozhodně zaslouží pozornost. V plném znění jej najdete v článku „Dopravní studie města Písek – autorizovaná prezentace“ na *www.piseckysvet.cz*.

Autor přináší několik možných variant řešení, jejichž realizace je závislá na strategických rozhodnutích, jaké vlastně chceme naše město. Chceme město pro auta, nebo pro lidi? Nastiňuje možná řešení posílení hromadné dopravy v centru, navrhuje některé ulice změnit na jednosměrný provoz, navrhuje začít využívat náměstí více jako pobytové, a ne jako parkoviště pro auta. Nastiňuje i rozsáhlá, více či méně realizovatelná řešení pro parkování aut v bezprostředním sousedství centra. Konkrétně tuto část vidím jako nejslabší článek celé studie. Přesto rozhodně stojí zato se tímto materiálem prokousat. Je plný zajímavých myšlenek, které nemusí být nutně realizovány v navržené podobě, ale alespoň poslouží k otevření potřebné debaty o tom, co s dopravou v Písku v budoucnu dělat.

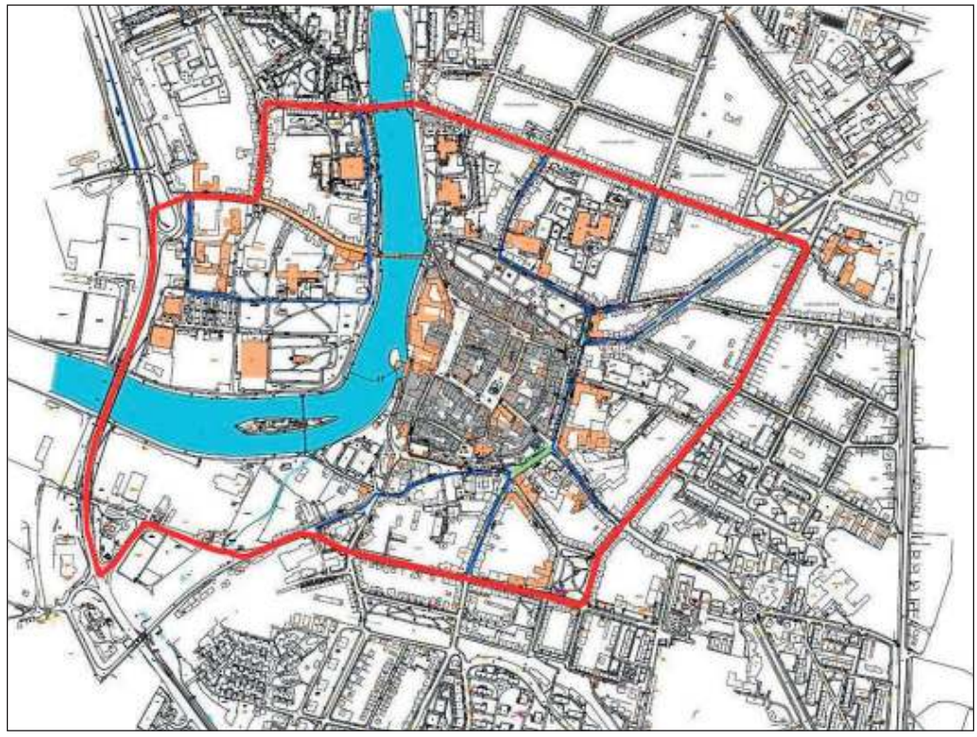

DOPRAVNÍ STUDIE MĚSTA PÍSEK – KAŽDÝ KROK SE POČÍTÁ

Na webu Písecký svět si můžete podrobně prostudovat autorizovanou prezentaci dopravní studie "Písek pěšky – Každý krok se počítá", kterou zveřejnil její autor Miroslav Vondřich. Jednotlivé kapitoly jsou doprovázeny přehlednými mapkami navrhovaných řešení – na ukázku přetiskujeme autorův návrh jednosměrných (značeny modře) a dvousměrných (červeně) komunikací v centru města. Toto řešení naopak zásadně kritizuje a odmítá např. ing. arch. Radek Boček – jeho oponentní text ke zmíněné studii najdete rovněž na www.piseckysvet.cz, kde můžete o tématu diskutovat.

Závěr textu Miroslava Vondřicha: "Současný stav nerespektuje požadavky dopravy pěších, cyklistů a MHD. Dopravní řešení preferuje výrazně individuální automobilovou dopravu na úkor ostatních druhů dopravy. Tato politika negativně ovlivňuje životní podmínky v centru města a degraduje nejvýznamnější veřejné prostory na úroveň pouhého parkoviště. Všechny navrhované úpravy mají za úkol vytvořit v centru města Písku kvalitní a smysluplný veřejný prostor a lepší místo pro život."

Autor navrhuje následující metody rozhodnutí, které musí podle jeho slov „proběhnout demokraticky a pokud možno s velkou účastí občanů.“ Metody pro rozhodování o prioritách dopravy v centru města Písku jsou podle něj v zásadě tři: referendum, rozhodnutí zastupitelstva, nebo průzkum veřejného mínění.

A o čem by občané měli rozhodovat? O svém městě a jeho centru. Měli by rozhodnout o využití veřejných prostranství. To je velmi důležité téma, které se týká úplně všech občanů a nemůžou je za ně rozhodnout žádní odborníci.

Miroslav Vondřich v dopravní studii navrhuje možné scénáře pro budoucí využití veřejných prostranství centra města Písku:

a) **zlepšení dopravní dostupnosti centra města pro auta a zvýšení počtu parkovacích míst v centru města**
b) **nižší rychlostní limity v centru města**
c) **centrum s prioritou pro chodce, cyklisty a hromadnou dopravu**

To vše se dotýká tématu, na Píseckém světě velmi diskutovaného – vzniku nového územního plánu, který s nimi nijak zásadně nepočítá, stejně jako nadále rozvíjí chybnou strategii rozvoje města na periferiích, stále více do šířky. Neumožňuje postupné zintezivňování zástavby od centra, s klesající výškovou úrovní k periferiím. Například lokality jako Žižkova, Kollárova, Harantova unesou klidně zástavbu až výše čtyř až šestipodlažních domů.

V této souvislosti je třeba také debatovat o dalších formách dopravy, jako je třeba doprava železniční a tolik diskutovaná poloha nově plánované zastávky. Debata o poloze zastávky je v širším kontextu debatou o rozvoji města = o územním plánu a jeho postupném realizování. Poloha zastávky má logiku v místech, kde ji bude využívat co nejvíce lidí. Poloha co nejblíže k centru tedy přichází v úvahu v okamžiku, kdy se nepočítá s rozvojem města v lokalitě za Jihem a U Hřebčince. Stavět zastávku v polích pro nikoho nedává žádný smysl – a naopak.

Do tohoto tématu samozřejmě patří i tolik diskutovaná lávka u Václava. Umožní větší prostupnost právě pro pěší a cyklisty, a proto má své místo v mnoha plánech a úvahách o rozvoji našeho města již od 30. let minulého století. Tím ale neříkám, že se vše musí realizovat hned příští rok. Všechna zmíněná témata jsou spíše otázkou dlouhodobé vize, bez které to ale nebude dávat smysl.

MARTIN ZBORNÍK

Aleš Kozák se svým týmem. Foto Tom Droppa

Aleš Kozák:

Kauzy nás nezajímají, chceme být portálem dobrých zpráv

Sedmé narozeniny oslaví 13. listopadu zajímavá písecká organizace – obecně prospěšná společnost Institut pro památky a kulturu, která provozuje portál PROPAMÁTKY. Zeptali jsme se jejího zakladatele a ředitele Aleše Kozáka na minulost i další plány.

Proč vlastně vznikla tahle nezisková organizace s celostátní působností právě v Písku?
Já jsem z Písku a rozhodl jsem se tady po nějaké době strávené v Praze trvale žít, a tak jsem v roce 2007 založil Institut pro památky a kulturu, je to takové moje dítě. Zpočátku to byla malá organizace, dělal jsem vše sám s několika externisty, potom se podařilo v roce 2010 získat dotaci z evropských fondů, díky které jsme nastartovali mnohem větší projekt.

Co všechno s eurodotací začalo? Čemu všemu se věnujete?
Od roku 2008 připravujeme pravidelné podzimní konference o obnově a využívání památek – teď 13. a 14. listopadu v Národním technickém muzeu v Praze pořádáme už sedmý ročník, tentokrát bude věnována vodárenským věžím. Každý rok se zaměřujeme na konkrétní typy staveb, minulý rok např. na historické pivovary, jindy na budovy nádraží, kostelů, klášterů nebo far. Od roku 2012 připravujeme jarní konference o financování památek, mezitím jsme začali provozovat portál PROPAMÁTKY a vydávat odborný čtvrtletník. Jsme z Písku, a tak se maximálně snažíme využít spolupráci s místními firmami. Vizuální styl navrhlo písecké grafické studio BASE, jsme s ním moc spokojeni, stejně jako s pomocí programátorů z firmy IJ&T.

Exkurze do podzemních nerekonstruovaných prostor Sladovny Písek v roce 2011. Foto Jan Vávra

Kromě vaší odborné náplně je zajímavá i forma – proč jste začal s ideou sociálního podnikání?
To vzniklo také díky té evropské dotaci na internetový portál, která byla zacílená na zaměstnávání lidí se zdravotním znevýhodněním. Je to oboustranně výhodné, jejich práci dotuje částečně státní příspěvek, na druhé straně si naši zaměstnanci práce velmi váží a máme spolu moc hezké vztahy. Těší mě, že tak pomáháme vlastně dvakrát, jednou v oblasti péče o památky a podruhé zaměstnáváním lidí, kteří se vzhledem ke své zdravotní situaci obtížněji uplatňují na trhu práce. My se ale zase tak moc nechlubíme tím, že jsme nějaký „sociální podnik“ – zaměstnanci jsou v první řadě profesionálové, kteří svou práci zvládají na vysoké úrovni.

Bylo obtížné takové lidi na Písecku získat?
Do prvního výběrového řízení se nám přihlásilo na tři místa asi třicet lidí. Podařilo se nám dát dohromady základ týmu, který funguje dodnes, nemáme problémy s fluktuací. Vzhledem ke svému handicapu naši redaktoři například nemohou pracovat intenzivně osm hodin denně – ale to právě v této práci nevadí.

Kolik máte zaměstnanců?
Celkem je nás osm a právě hledáme další posilu, šikovného člověka, opět z řad lidí s hendikepem, který by měl na starost komunikaci s veřejností a rozvoj klubu přátel. Zájemci se mohou obracet přímo na mě.

Jaké novinky chystáte v nejbližší době?
To jsem vlastně teď zmínil – je to založení Klubu PROPAMÁTKY, který sdružuje naše přátele, podporovatele, dárce a sponzory. Má zatím asi padesát členů a měl by nám pomoct v trvalé udržitelnosti a dlouhodobé stabilitě. Naše financování je sice vícezdrojové, kromě státních příspěvků, dotací a spolupráce s odbornými firmami si vyděláváme i vlastní činností, poradenstvím, pořádáním konferencí... Pro vyrovnaný rozpočet nám ale stále trochu financí schází. Věříme v rozvoj individuálního dárcovství a v to, že lidé dokáží naši práci ohodnotit, pokud je jim přínosem nebo vidí, že užitečná i pro jiné. Na stejném pricipu již řadu let fungují velké etablované neziskové organizace, které mohou služby poskytovat také právě díky svým příznivcům a dárcům. Chceme proto nyní prostřednictvím klubu oslovit čtenáře, místní firmy, lidi, kteří by měli zájem podpořit péči o památky, nebo třeba samotný princip sociálního podnikání. Ze zmiňovaných osmi lidí je totiž celkem šest s hendikepem. Na oplátku nabídneme například zvýhodněné vstupy na památky, zasílání informačního čtvrtletníku, možnost zúčastnit se našich společenských událostí a podobně. Všechny informace najdou zájemci na webových stránkách klub.propamatky.info. Pro prvních sto členů klubu, bez ohledu na výši daru, máme připravený malý praktický dárek :-).

Co všechno nabízí portál Propamatky.info?
Poskytujeme v oblasti památkové péče především informační služby, které jsou zadarmo – katalog s kontakty na jednotlivce, odborné firmy i neziskové organizace, v němž se dá velmi podrobně vyhledávat na základě různých kritérií – například když potřebujete restaurátora, architekta, soudního znalce, řemeslníka, můžete si vyhledat například tesaře se zkušenostmi v oblasti historických konstrukcí na jihu Čech... Na našem portálu najdete také každý den nové zprávy z oblasti péče o památky nebo databázi dotací. Monitorujeme také všechny aktuálně

vyhlášené veřejné sbírky na památky – v průběhu roku jich je v ČR více než sto. Hledáme a doporučujeme také další formy fundraisingu.

Kdo patří mezi čtenáře portálu?
Cílíme na majitele a správce historických památek, ale i na úředníky a pracovníky památkové péče, o zpravodajství má zájem širší veřejnost, lidé se zájmem o historii a vše kolem památek. Nechceme být turistickým portálem, těch je spousta, ale hlubším zájemcům nabízíme podrobnější informace o tom, co je zajímá. Sledují nás i neziskové organizace, které hledají inspiraci, srovnání, kontakty, a také například studenti.

Dá se odhadnout, kolik je to přibližně lidí třeba tady z regionu?
Naše cílová skupina je po celé republice a zajímají nás proto více celková čísla. Ročně navštíví portál kolem 100 tisíc lidí a čtenost se nám dlouhodobě zvyšuje. Je to dané tím, že v podstatě nemáme konkurenci a také proto, že svou práci děláme profesionálně. Jsme partnerem Národního památkového ústavu, usilujeme o spolupráci s městy, biskupstvími, máme široké portfolium spolupracujících odborníků... Neřešíme žádné kauzy – to nám připadá krátkodobé, často není zřejmé, kde je pravda. My naopak chceme být archivem dobrých zpráv, inspirací pro majitele památek, nezisková sdružení i odborníky.

Dobré příklady táhnou?
Péče o památky podle nás začíná osvětou. Po republice existuje spousta příkladů dobré praxe – zdařilá rekonstrukce kapličky, obnovená historická alej, inovativní způsob financování... Takové věci mohou být inspirací třeba i po letech a mně připadá důležité shromažďovat je na jednom místě. Třetím rokem také v rámci našeho dalšího samostatného projektu soutěže MÁME VYBRÁNO monitorujeme a vyhodnocujeme veřejné sbírky na historické objekty. Ty nejúspěšnější prezentujeme ve třech kategoriích. Letos například patřila mezi finančně nejúspěšnější sbírka na údržbu a rekonstrukci mohyly na Ivančeně, kterou založili skauti.

Vraťme se do regionu – v Písku jste pomáhali uspořádat dvě konference...
V roce 2011 to byla naše vlastní konference o sladovnách, letos na jaře jsme spolupracovali na přípravě a organizaci konference Sdružení historických sídel Čech, Moravy a Slezska. Pomáhali jsme pořádajícímu městu Písek s přípravou programu a výběrem tématu. Navrhli jsme: Památky bez bariér. Písek byl následně pro organizaci tohoto setkání vybrán a lze tedy říci, že konference se konala v našem městě právě díky Institutu pro památky a kulturu. Což mě osobně těší. V budoucnu plánujeme s městy spolupracovat mnohem více.

Konference o obnově a využívání památek se na podzim roku 2011 konala v Písku, tématem byly SLADOVNY.
Foto Jan Vávra

Jarní konference měla dost velký ohlas...
Myslím, že se program povedl, velmi dobrá byla například páteční panelová diskuze o bariérách ve veřejném prostoru historických center měst. Účastníci konference byli nadšení z místních historických památek, z návštěvy hřebčince i širšího okolí Písku.

Můžete zhodnotit, zda se město Písek stará o památky dobře?
O památky se tu myslím staráme dobře, i když určitě šlo mnohé, například některé rekonstrukce, udělat lépe, ale nic konkrétního nechci kritizovat, sklenici vody můžeme vidět vždycky buď poloprázdnou – nebo poloplnou. Kritizuje se snadno, já radši hledám pozitiva. Není tu podle mne bohužel příliš moderních staveb, které by vhodně dotvářely historické prostředí. Pokud jde o osud jednotlivých památek, tak mne třeba nyní zajímá budoucnost domu U Koulí, kde jsem se učil hrát na klavír. Velkým tématem je samozřejmě obecně veřejný prostor, přístupnost objektů nebo bezbariérovost.

Co je podle vás nejdůležitější, pokud se někdo rozhodne zachránit historickou památku?
Získat dostatek kvalitních informací. A hlavně jde podle mne o to, s jakým úmyslem chce památku zachránit. Rád k tomu cituji římskokatolického kněze Miloše Rabana, který se zasloužil o rekonstrukci poutní baziliky v Hejnicích a františkánského kláštera, kde založil Mezinárodní centrum duchovní obnovy. Na naší první konferenci řekl, že pokud kterýkoliv projekt není požehnán shůry, jedná se o plýtvání lidskou energií a penězi i v případě, že se ho podaří realizovat. Dlouhodobě se totiž takový projekt neudrží.

Slovo na závěr?
Zvu všechny Písečáky do Klubu PROPAMÁTKY :-)

ZDENKA JELENOVÁ

INZERCE

KDU-ČSL

Děkujeme Vám za to, že jste si v uspěchané době našli čas jít volit a že jste svůj hlas odevzdali právě nám a naší straně. Děkujeme, že Vám není lhostejné právo volit a vyjádřit svobodně svůj názor.

Vážíme si Vaší důvěry a občanského postoje. Budeme naplňovat společné ideály, jak nejlépe budeme moci.

Vy, kteří jste nás volili, i my, kteří jsme Vás chtěli reprezentovat, jsme vyjádřili společnou účastí ve volbách, že chceme, aby se v Písku žilo lépe.

kandidáti KDU-ČSL

MOSTY mezi námi

Mosty se od pradávna vymýšlely a stavěly, aby spojovaly. Území, města, břehy, lidi. Budovaly se účelně, aby zkracovaly cestu, šetřily čas, námahu a tudíž i peníze. Dnes je ale dnes a divte se nebo ne, most může i rozdělovat. Od té doby, co o stavbách a architektuře rozhodují více politici než odborníci, se to může stát lehce. A to vlastně ještě ani nestojí.

Stačí, aby po dlouhých desetiletích vyplavala spontánně opět na povrch myšlenka přemostění Hradiště a Václavského předměstí a chopily se jí politické strany. Jejich počínání, názory a prezentace argumentů proč ano a proč ne rozdělují malé město jako je Písek na minimálně dva tábory. Neodpustím si otázku, zda by však tomu tak bylo i v případě, kdyby s návrhem přemostění obou břehů přišli architekti a celé to bylo odbornou debatou. Vzniklo by několik návrhů, jak a kde řeku přemostit, vznikla by diskuze a vybral by se ten nejlepší návrh.

Řekl bych, že celý příběh začal špatně už tím, že byl určen a osloven jediný konkrétní architekt. Přestože se jedná o píseckého rodáka pana Pleskota, jehož práci obdivuji. Možná už toto byl první impuls, který lidi v Písku začal rozdělovat. Přestalo se tak nějak uvažovat nad lávkou jako „principem“ a přišlo na řadu nabízené řešení, proč zrovna pan Pleskot a samozřejmě i peníze. S modelem lávky se mohli písečtí seznámit ve Sladovně a bylo to myslím velice názorné. Oč lépe by se však nad lávkou uvažovalo, kdyby vedle modelu pana Pleskota bylo vystaveno třeba ještě dalších šest návrhů? Mně osobně to přišlo jako taková lehká direktiva a nátlak. Buďto toto, anebo nic. A vyber si, Písečane! A proto hned vznikají alternativní řešení, jako třeba provozovat v 21. století na řece přívoz.

Vrátím se o dva roky zpět. Nabídl jsem tehdy radnici koncept na tzv. freezone Písek, která by zahrnovala a spojovala motokárový okruh na Hradišti, umělý svah (lyže, snowboard, tubing, lanové centrum, bike), Jitex (LezeTop, sk8park, bikepark, parkur), restauraci U Smetáka, sportovní areál Spartak (fotbalová hřiště, atletický stadión apod.), dětské dopravní hřiště, koupání na jezu U Václava a starou plovárnu. Řekl bych, že poměrně dost důvodů, proč uvažovat o nějakém možném přemostění a provázat tak oba břehy, které mají co nabídnout. V této lokaci se pohybuje zdaleka nejvíce těch lidí, kteří tráví volný čas sportem, vycházkami a aktivním odpočinkem. K místnímu folkloru patří samozřejmě i rybáři. Jsou zde zavedené cyklostezky a chodí sem kolem řeky i maminky s kočárky. Pro tuto skupinu by tedy asi stačilo vytvořit v těchto místech u jezu jednoduchou lávku, která by nejenom spojovala, ale třeba i lehce pobavila. Prostě zážitek. Něco elegantního, co by nerušilo zdejší scenérii.

Vybavily se mi tehdy televizní zprávy a reportáž z české vesničky, ve které sebraly bleskové povodně můstek přes malou rokli a během několika dní zde vznikla provazová lávka za cca 1,5 miliónu korun. Začal jsem se zajímat o provazové mosty. Jeden vede přes řeku Dyji na vinici Šobes a druhý je na Karlovarsku na řece Ohři nedaleko Svatošských skal. Provazy jsou už nahrazeny ocelovými lany.

Typ tzv. provazového mostu (angl. rope bridge) patří k těm nejstarším, který kdy lidstvo začalo stavět. Mistry v jejich stavbě byli především Inkové, kteří jimi překonávali hluboká andská údolí a divoké řeky.

Vzdáleně podobná lávka už přece vznikla mezi nábřežím a sídlištěm Portyč. Jasná, čistá a funkční věc, která myslím nikoho neuráží. Snad kromě barvy? Nevím, jestli i jejímu vybudování předcházely podobné debaty jako nyní? Nebyl jsem v té době v Písku. Zde si neodpustím jednu argumentaci zástupce města, že když lávka nebyla potřeba U Václava doteď, tak tam přeci nemusí být ani teď. Ono nám ale uplynulo už jedno celé století a mezi nábřežím a Duklou také nikdy předtím lávka nebyla....

No, ale abychom se někam hnuli:

1. Chápu nesouhlas s celkovými náklady na výstavbu lávky. Proč zrovna zde navždy postavit monstrózní památník architektovi (jakémukoliv) za zbytečně velké bankovky?
2. Má-li vzniknout především něco funkčního, co příjemně zapadne do zdejší scenérie, pak by snad postačila podobná lávka jako je mezi Portyčí a nábřežím?
3. Nad jezem, pod jezem, nikdo nesmí stát… Osobně bych se přikláněl pro lávku pod jezem. Byl by z ní hezký pohled právě na ten jez. Prostor nad jezem by tak zůstal stále čistý, jak jsme zvyklí.
4. **Písek by se mohl stát jedním z mála míst v republice, kde by vznikl „provazový most á la Indiana Jones“.**
5. Princip vybudování lávky mezi Hradištěm a Václavem je myslím jasný. Dříve či později tu ta lávka stejně bude. Je to vývoj a tomu nikdo nezabrání. Spojení břehů řeky Otavy právě v tomto místě navíc umožní další rozvoj této trošku pozapomenuté lokace.
6. Šikovné řešení nepostrádající vtip a cit pro danou lokaci by mohlo vzejít z vypsané soutěže studentů architektury, jako tomu bylo u bazénu.

Jsem si vědom, že o „kauze lávka“ už bylo napsáno dost a myslím, že ještě bude. Možností spojení břehů v těchto místech jsem se v návaznosti na projekt v Jitexu a na sjezdovce také zabýval. Před zhruba deseti lety mi dokonce jeden kamarád architekt skicnul, jak by taková lávka mohla v tomto místě vypadat. Vlastně jen tak „pro legraci“. Je to ale myslím stále zajímavé. To jen, že těch možností může být nespočet...

Osobně přeji Písku, aby nakonec lávka mezi Hradištěm a Václavem vznikla, a věřím, že jí to tam bude slušet. Kdo ví, možná že zrovna taková „provazová lávka“ na zkoušku s rozpočtem několika miliónů by mohla být dočasným řešením a hlavně reálným průzkumem, jak by to tu s ní fungovalo? Ať to dopadne jakkoliv, byl bych rád, kdyby tomuto místu na řece Otavě i nadále zůstalo „genius loci“, které má.

LÁĎA BERAN

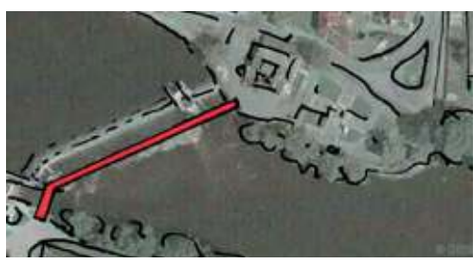

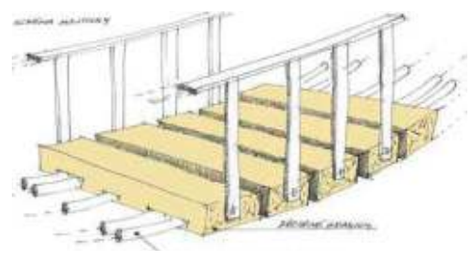

Autor studie: ing. arch. Tomáš Lukeš, rok 2005, prezentace: game factory jitex, www.gamefactory.cz.

Nová poradenská služba – Co je to adiktologie?

Nově vzniklou adiktologickou a psychologickou poradnu, spojenou se sociálním a dluhovým poradenstvím, otevřely v Písku sociální pracovnice Mgr. Jana Putnová (vlevo) a psycholožka Mgr. Petra Kabátková, obě se specializací na adiktologii a s letitými zkušenostmi z práce v tomto oboru.

„Adiktologické služby poskytované v Písku nebyly dostatečné. Nejde totiž jen o závislost na drogách a alkoholu, ale i na oficiálně předepisovaných lécích, tabáku, hracích automatech, počítačových hrách, internetu, dále závislostní chování projevující se poruchami příjmu potravy, chorobným nakupováním, závislostí ve vztazích a podobně," vysvětluje Petra Kabátková: „Adiktologie je vědní obor o závislostech a jejich léčbě. Ten termín je nový, převzatý z angličtiny, ale samotná léčba závislostí má u nás velkou tradici spojenou s docentem Jaroslavem Skálou, který už od 40. let působil v Praze U Apolináře.

„Lidé dnes žijí ve velkém stresu, všude spousta nabídek, člověk má pocit, že by měl stíhat vše, nezbývá vůbec žádný čas na zklidnění, odpočinek, který naše tělo bezpodmínečně potřebuje, a tak to začne řešit berličkami – prášky, kouřením, alkoholem... Někdy závislost bývá i druhotným projevem jiného psychického problému, proto léčbu závislostí propojujeme s psychologickým poradenstvím," dodává Jana Putnová: „Nabízíme zároveň konzultace v oblasti finančních problémů, dluhových pastí, které často bývají s těmito situacemi spojeny." Stejně tak nabízejí pomoc rodinám lidí, kteří se dostali do problémů: „Rodina často trpí víc než samotný závislý, potřebují se svěřit, zjistit, co mohou dělat."

„I v oblasti psychologického poradenství doplňujeme písecké služby. V životě jsou chvíle, kdy se necítíte dobře, ale nepotřebujete hned psychiatrickou diagnózu," říká Petra Kabátková: „S námi můžete zhodnotit svou životní situaci, dospět k zásadnímu rozhodnutí, vyřešit dlouhotrvající nebo opakovaný životní problém a podobně."

Od nového roku poběží také malé skupinové programy pro 4-5 lidí s podobnou zkušeností a problémy, kteří se mohou navzájem podporovat a povzbuzovat – konkrétně Stop kouření, Protistresový program, Pro lepší spánek.

„Lidé mívají pocit, že návštěva psychologa nebo psychiatra by je stigmatizovala, proto se k ní nemohou odhodlat – naše poradna může být východiskem," vysvětluje Jana Putnová. Člověku se díky pomoci zvenčí může podařit najít cestu z akutních i chronických problémů. „Pokud dospějeme k tomu, že jde o zásadní a akutní problém, samozřejmě doporučujeme kontakty na další odborníky."

„Nejdůležitější naší zásadou je mlčenlivost a důvěrnost, to je obzvlášť na malém městě důležité – pokud k nám klient začne docházet, nemusí se obávat, že by se o jeho problémech kdokoli dozvěděl," připomíná Jana Putnová: „Služby poradny nejsou hrazeny pojišťovnou, to může být pro někoho limitující, pokud ale dáte peníze za kadeřníka či anglickou konverzaci, proč je neinvestovat třeba do záchrany manželství?"

Do psychologické a adiktologické poradny je třeba se předem objednat, nejlépe telefonicky.

-zaj-/PI

Psychologická a adiktologická poradna,
Žižkova 7, Písek
Tel. 607 827 377 (po-pá 9.00-17.00),
E-mail: objednavky.poradna@seznam.cz
www.poradna-psychologie-zavislosti.cz
https://www.facebook.com/zavislosti.psychologie

Krteček zahání nudu

Klub Krteček nabízí rodinám s dětmi se zdravotním postižením a osobám se zdravotním postižením sociálně aktivizační služby a odborné sociální poradenství. Od pondělka do pátku od 8. do 13. hodin se věnujeme dětem od 3 do 7 let, které samy nebo i s rodiči mohou strávit dopoledne plné her a zážitků ve skupině, kde si pod vedením zkušených asistentů mohou společně pohrát a něco se naučit. Rodiče mají možnost využít služby sociálního poradenství nebo si vyřídit vše potřebné.

Pondělní, středeční a čtvrteční odpoledne patří starším klientům. Mohou si přijít zahrát hry, něčemu se přiučit, něco si vyrobit, pobavit se s kamarády. Klub Krteček také pořádá nejrůznější sezónní akce, víkendové pobyty, letní tábor, zimní pobyt na horách a psychorehabilitační pobyt. **V prosinci máme na programu 3. 12. Mikulášskou nadílku a 17. 12. Vánoční besídku.**

Velitel četnické pátračky se loučí

Pokud jste si oblíbili příběhy písecké četnické pátračky ze 30. let 20. století, můžete se těšit na jejich pokračování. Písecké nakladatelství J&M připravuje na konec roku jejich další knižní podobu s názvem Staré kriminální případy. Podle slov autora Ladislava Berana bude již poslední. Kniha končí okupací Československa v roce 1939 a následným odchodem velitele písecké četnické pátračky, štábního kapitána Josefa Votruby, do předčasného důchodu.

V knize opět ožije starý Písek a jeho obyvatelé se svými starostmi a radostmi. Čtenáři se mohou těšit na práci píseckých četníků při řešení skutečných kriminálních případů, které se udály na Písecku, a připomenout si dobu, kdy měla podle slov Josefa Votruby galerka ještě glanc. Křest a autogramiáda knihy proběhne **ve čtvrtek 4. prosince od 16 hodin v Prácheňském muzeu.**

INZERCE

RG Reality Grégr
Největší nabídku **EXKLUZIVNÍCH** nemovitostí v Písku najdete v realitní kanceláři REALITY GRÉGR s.r.o.
www.realitygregr.cz

Prodej jihočeské chalupy v Radčicích u Vodňan

1.495.000 Kč

Prodej rodinnéhodomu v Mirovicích

895.000 Kč

Prodej rekreační chaty v osadě Spolí, Vojníkov

250.000 Kč

Prodej družstevního bytu 2+kk v Čížové

850.000 Kč

Prodej zděného bytu 3+1 na Mírovém nám. v Písku

1.470.000 Kč

Prodej nadstandartního bytu 3+1 v Písku

2.950.000 Kč

Prodej bytu 2+1 na sídlišti JIH, ulice Přátelství

899.000 Kč

Prodej zděného bytu 2+1 v uiici Čechova v Písku

1.270.000 Kč

Prodej zděného bytu 2+kk, ulice Jeronýmova

1.035.000 Kč

Prodej stavebního pozemku v lokalitě U Hřebčince v Písku

2.150 Kč/m2

Prodej stavebního pozemku v Krašovicích

650 Kč/m2

Prodej stavebního pozemku v Putimi
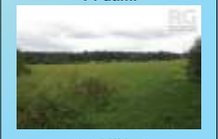
500 Kč/m2

Vojenskohistorická společnost Písek

Cílem spolku Vojenskohistorická společnost Písek je nejen výzkum a popularizace historie rakousko-uherské branné moci v královském městě Písku a udržování tradic pluků té doby, ale také péče o vojenské památky z let 1745–1918.

Martin Zeman

Předsedou spolku je Martin Zeman, památkář města Písku: *„Oficiálně jsme spolkem od ledna 2013, ale s kolegou Klátilem jsme se seznámili a dali dohromady na podzim 2009, kdy jsme zjistili, že jsme velmi podobní šílenci. První společnou akcí byl Terezín – dobývání pevnosti Theresienstadt v roce 2010 a od té doby se účastníme různých vojensko-historických akcí u nás i v Rakousku. Patří k nám ještě Karlova manželka a další čtyři členové, z toho dva čestní.“*

Karel Klátil, povoláním výpravčí vlaků, který byl také 14 let vojákem a ty historické uniformy obléká už od roku 2000, vzpomíná: *„V tom roce 2009 jsem přivezl prsť z italských bojišť, tehdy jsem ve spolupráci s Prácheňským muzeem poprvé po 150 letech pořádal Melegnanskou slavnost – a při té příležitosti jsem část té přivezené prsti uložil symbolicky pod podstavec pomníku lva. Už tehdy začal klíčit nápad vložit zbylou prsť přímo do podstavce pomníku – povedlo se letos.“* Jedná se o známý písecký pomník v Budovcově ulici, který na místě zasypaného hradebního příkopu nechalo postavit velitelství 11. pěšího pluku v roce 1861. Autorem byl pražský sochař Emanuel Max. Lev stojí na rozprostřeném vojenském praporu a symbolizuje hrdinskou smrt 872 vojáků píseckého pluku, kteří statečně bojovali a padli v severní Itálii roku 1859 v bitvách u Melegnana a u Solferina.

Členové spolku při nedávném Dnu otevřených dveří památek spolupracovali s městem Písek na prezentaci bývalých městských kasáren v Karlově ulici 111. Původní kasárny z 18. století sloužily vojsku do roku 1902, poté převážně jako školní budova a opuštěné dnes čekají na nové využití. Zajímavé informační panely z historie kasáren zpracoval Karel Klátil, stejně jako předtím panely o historii vojenského hřbitova a brožurku Historie jednoho lva o Melegnanském pomníku: *„Bláznů jako jsem já v Písku moc není, vojenská historie je sice zajímavá a krásná, ale jen pro minimum lidí. Mne baví – já ze zásady nedělám nic, co mne nebaví.“*

Vojenská historie je pro něj celoživotním koníčkem: *„Mé Opus Magnum je historie rakousko-uherských vojenských hudeb, podařilo se mi už shromáždit slušnou řádku fotografií a nahrávek. A pak mě zajímají uniformy všeobecně, například jsem spolupracoval na publikaci o československých legiích na Rusi. Moje manželka píše třísvazkový román Můj život s cvokem,“* směje se rodák z Plzně.

RÓBA? ADEKVÁTNĚ POSTAVENÍ

Milada Klátilová, učitelka hudby a sbormistryně pěveckého sboru Cantates Scholari na ZUŠ O. Ševčíka, se narodila v Písku a svého manžela velmi podporuje. Ostatně sama má historii ráda po celý život: *„Když jsme se s manželem před 25 lety do Písku přestěhovali, tak se z něj stal veliký písecký patriot, neustále pátrá v archivech a o spoustě věcí z historie našeho města toho ví víc, než rodilí Písečáci.“* A proč s manželem spoluzakládala Vojenskohistorickou společnost? *„Já jsem s ním začala na akce nejdříve jezdit normálně v civilu, ale začala jsem se cítit nepatřičně. A zjistila jsem, že když se nastrojíte do dobového oblečení, získáte úplně jiný pocit a také se k vám začnou úplně jinak chovat všichni kolem. A tím pádem se chováte jinak i vy sama.“* Postupně si tak nastudovala dobovou garderobu a pořídila několik kompletů, včetně přesných kopií doplňků: *„Musím být samozřejmě oblečená adekvátně postavení manžela, nehrát si na šlechtičnu a podobně. Tehdy lidi velmi dbali na to, aby se necpali, kam nepatří, na co nemají svým společenským postavením, ne jako dneska...“*

Manželé Klátilovi. Foto na stránce: archiv K. Klátila

Životní zážitek – kněžna Anita z Hohenbergu (pravnučka Františka Ferdinanda d´Este) připíná Karlu Klátilovi pamětní kříž, který na památku svého předka založila. Vlevo Martin Kosík, Martin Zeman (mimo záběr) už svůj kříž má. Zámek Konopiště 2012

Zálibu v historii Písku dokládá Karel Klátil pohotovou historkou: *„Co se Písku týče, je toho zajímavého docela dost. Třeba jak veleslavná městská rada věnovala dvě zasedání tomu, jak decentně zakázat místním dámám nosit v parku vlečky, protože vířily mračna prachu. Pak někdo přinesl z Prahy zvěst, že tam to magistrát jednoduše zakázal, a bylo. Zdejší magistráti sebrali odvahu a zakázali to úředně taky!“*

STARÉ DOBRÉ MOCNÁŘSTVÍ...

Karel Klátil historií doslova žije: *„Obrazně řečeno, pro mě sedí pořád císař ve Vídni – a kdo je místodržícím na pražském hradě, je mi vcelku jedno. Staré mocnářství fungovalo v lecčems jinak – ve věcech obecních byl tehdy mnohem větší pořádek. Třeba sociální podpory se nerozdávaly kdekomu, ale existovalo domovské právo a domovská obec se o svého příslušníka musela postarat. Ale doma, tam, kam patřil – ne jinde! A takových podobných příkladů se dá najít v dobových materiálech víc…“*

Noví zájemci o činnost spolku jsou vítáni, ale je to záležitost pro opravdové nadšence. Činnost spolku je časově náročná a je třeba si pořídit dobový oblek nebo uniformu. Vše, co mají členové spolku při historických akcích na sobě, jsou přesné repliky podle dobového předpisu a fotografií. *„Dnes už existují specializované firmy, dá se pořídit cokoli. Některé doplňky se vyrábějí ve vídeňské firmě, která funguje nepřetržitě asi od roku 1863,“* vysvětluje Martin Zeman.

A další plány? *„Dáváme si vždy konkrétní a splnitelný cíl týkající se vojenské historie – loni jsme se podíleli na obnově takzvaného Panského kříže na vojenském hřbitově u Purkratic, letos to bylo vložení prsti do Melegnanského pomníku lva. Je nás zatím jen pět a veškeré tyto nápady si financujeme ze svých prostředků. Protože nás to baví.“*

ZDENKA JELENOVÁ

Rodinné centrum, využívající zásady Montessori pedagogiky, vzniklo v prostorách Mateřského centra Kvítek a oficiálně zahájilo činnost letos v září. Nabízí miniškolku a aktivity pro rodiče s dětmi – interaktivní pracovny, výtvarný kroužek a také možnost jen tak přijít, podívat se a vyzkoušet si podnětné Montessori pomůcky.

Vyzkoušíte Montessori ve Fazoli?

Tuhle metodu, která využívá bezprostředního zájmu dětí, vytvořila na základě pozorování dětí italská lékařka Marie Montessori (1870-1952). Podporuje u dětí samostatnost, zodpovědnost, zdravé sebevědomí a schopnost soustředění ve smylu hesla *„Pomoz mi, abych to dokázal sám."*

Pro každý věk existují v systému Montessori jiné hračky (pomůcky), které rozvíjejí schopnosti dítěte a jsou rozděleny do pěti oblastí – praktický život, smyslová výchova, matematika, jazyk a kosmická výchova. Tento druh alternativních škol se nejvíce rozšířil v Německu, v Itálii, v Nizozemí, v Rusku a v Číně. V České republice se k Montessori zásadám hlásí přes 70 mateřských a 27 základních škol.

Jednou ze zakladatelek píseckého centra a lektorkou práce s rodinou je Eva Zarezova: *„Já jsem určitou dobu žila v zahraničí – v Turecku a Německu – a k tomuto směru jsem se dostala přes knihy, pak jsem navštívila školky tohoto typu a jejich systém mne nadchl. Přihlásila jsem se do kurzu mezinárodního Montessori Institutu v Praze a dál se v tomto směru vzdělávám."* Když se přistěhovala s rodinou do Písku, hledala, co je zde možné podnikat s dětmi: *„Dostala jsem se mimo jiné do mateřského centra Kvítek, které v té době mělo určité problémy s další existencí. A tak jsme s kolegyní přišly s myšlenkou založení Montessori centra pro rodiny s dětmi od jednoho do sedmi let,"* vypráví Eva Zarezova.

Mateřské centrum Kvítek v té době vedla Bára Brosková: *„Kvítku hrozilo úplné zavření z důvodu nízké návštěvnosti, bylo jasné, že bude potřeba nabídnout něco nového."* V té chvíli se objevil návrh na Montessori centrum. *„A tak jsme se dohodly, že centrum uzpůsobíme potřebám tohoto pedagogického směru, nabídneme i péči o děti v rámci miniškolky, ale zároveň v rámci Rodinného centra zachováme přístupnost pro co nejširší spektrum rodin s dětmi,"* říká Bára Brosková, která se nyní věnuje práci duly.

„Rok a půl jsme pak rekonstruovali s pomocí přátel a rodin vnitřní prostory, do náročné akce jsme se mohli pustit díky firmě Casta, která rekonstruovala sociální zařízení a kancelář," vzpomíná Eva Zarezova.

„Montessori Písek vzniklo z našeho přesvědčení, že tahle pedagogika je výborný výchovně-vzdělávací systém a že by v Písku měla být možnost se s ním seznámit," říká Ivana Petrová, druhá ze zakládajících členek: *„Ukazujeme rodičům jednu z dobrých metod, jak přistupovat k výchově dítěte. Jsme tu pro aktivní rodiče, které zajímají nové pohledy na výchovu a kteří věnují čas a energii přemýšlení o tom, co je pro jejich dítě dobré."*

Dítě si v této pedagogice samo vybírá, s jakým materiálem a jak dlouho chce pracovat a dospělý za ně neprovádí činnosti, které dítě potřebuje vykonat samo v zájmu svého vývoje. Připravené prostředí působí hezky, čistě, uklizeně a pro děti se postupně stane přirozenou potřebou svůj prostor takto trvale udržovat. Děti v miniškolce i rodiny mají možnost využívat zahradu s houpačkami, pískoviště, dřevěný vláček a dopravní hřiště.

„Podstatná je činnost s Montessori pomůckami. Především ale podporujeme děti v tom, aby byly co nejvíc samostatné. Dovolujeme jim pracovat s vodou, připravit si svačinu, nakrájet banán... Důležité při tom všem je, že se děti učí pozitivní motivací dodržovat pravidla, rozhodně to není tak, že by si děti v Montessori pedagogice dělaly, co chtějí," vysvětluje Eva Zarezova.

Do Montessori školičky jsou přijímány děti přibližně od dvou let věku a jsou rozděleny do dvou skupin – od pondělí do čtvrtka se scházejí starší děti, od středy a do pátku pak skupinka nejmenších. Centrum funguje jako občanské sdružení a je otevřeno všem zájemcům, kteří si třeba chtějí jiný pedagogický systém vyzkoušet.

Více informací: http://www.fazole-pisek.cz/

ZDENKA JELENOVÁ

Montessori Písek, o.s.
Rodinné centrum FAZOLE
Sedláčkova 472 / vila 06, Písek
Otevírací doba:
po-pá 9.30-12.00
po-čt 15.30-17.30
Tel. 605 727 528
E-mail: rcfazole@gmail.com

Filip Michael Štojdl – farář Církve československé husitské v Písku a biskup Plzeňské diecéze (nar. 1975) se do Písku přistěhoval v dětském věku spolu s rodiči z rodných Podbořan v severních Čechách. V Písku vychodil Obchodní akademii a v roce 1998 se zde oženil s Miladou Felcmanovou. Společně vychovávají dvě děti, dceru Elišku Marii a syna Jakuba Jana.

Biskup Štojdl: O církvi angažované

V roce 2000 dokončil F. M. Štojdl magisterské studium Husitské teologie na Husitské teologické fakultě UK Praha a o rok později složil kněžské sliby v píseckém Husově sboru. Od roku 2007 je pověřen správou Náboženské obce v Písku, roku 2012 byl zvolen a instalován biskupem Církve československé husitské pro Plzeňskou diecézi. Tato diecéze zahrnuje Karlovarský, Plzeňský a Jihočeský kraj. Biskup řídí 37 náboženských obcí, které spravují více než 70 objektů.

Pane biskupe, zkuste prosím nezasvěcenému čtenáři přiblížit sbor vaší církve v Písku...
Církev československá vznikla 8. ledna 1920 a v podstatě měla už o rok později tady v Písku své zastoupení. Již na začátku se k ní přihlásilo asi 800 členů. Vznikla neobvyklým způsobem, jako církev národní a katolická, nechtěla být spojována s habsburským světem. Od začátku měla své představy o reformě církve, např. požadavek aby se kněží mohli ženit, aby byly mše slouženy v češtině. V Písku vznikla v roce 1921 nejprve improvizovaná modlitebna v tělocvičně Husovy školy a rychle se hledaly vhodné prostory. Církev se od počátku zapojila do veřejného a komunitního života Písku, mnozí čtenáři si možná vzpomenou na divadelní spolek J. K.Tyla, který byl velmi známý a zval do Písku řadu populárních osobností. Naše církev později přesídlila do secesního domu na Budějovické ulici. Původně to byla soukromá sladovna, kterou církev v třicátých letech koupila. Uvnitř objektu byl vybudován vlastní sbor a divadlo i s balkonem. V té době měla naše církev v Písku přibližně tisíc aktivních a dalších asi pět tisíc matrikových členů, což je dneska nepoměrně jinak. Dnes je aktivních členů jen asi dvacet, matrikových asi šest set.

K jakým tradicím se hlásíte?
Církev československá má od roku 1971 v názvu i slovo husitská a je církví národní, odvolává se i na tradici katolickou, ale ve smyslu všeobecnosti církve. Hlásí se ke všem křesťanským tradicím – tradice Bible, tradice prvokřesťanská, i tradice utrakvistická či husitská, tedy podobojí způsobou, později tradice bratrská a tradice katolického modernismu. V Písku byl jednou z nejdůležitějších osobností naší církve farář Jaroslav Bosák, který zde působil padesát let a stal se velkým píseckým patriotem. Naši církev provedl i těžkou dobou padesátých a šedesátých let, ale později i dobou normalizace. Církvi bylo zakázáno hrát divadlo, byly zabaveny matriky, které se už nikdy nevrátily, a tak dále. Ten útlak si asi prožily všechny církve. V roce 1984 se v Písku stal farářem můj otec Michael Štojdl a vykonával toto povolání po celých 25 let.

K jakým změnám došlo po roce 1989?
Nejdřív nastoupila určitá krátkodobá euforie, kostely se zaplnily, dokonce i v Písku začaly vznikat nové církevní sbory jako plody svobody, například Elim. Myslím, že to byla situace těžká, protože církev se musela vždycky vyrovnávat s něčím navenek ale i s něčím dovnitř. Ani minulost nebyla vždy jen světlá, byla tady i skupina těch, kteří podlehli systému a různým způsobem více či méně s režimem spolupracovali. Druhým velkým problémem bylo začít se orientovat v nové společnosti, kde je například těžké sehnat nějaké prostředky na opravu budov. Postupně jsme museli celý objekt svépomocí zrekonstruovat. Podstatné je, že se po roce 1989 podařilo rozjet skauting a dodnes se k nám mnozí z odchovanců husitského skautingu vracejí a zapojují do činnosti. Lidé v Písku jistě vědí, že se maminka s tatínkem také angažovali v komunální politice, pracovali jako radní a zastupitelé.

Dotýká se vás nějak majetkové narovnání státu s církvemi?
V loňském roce byl přijat zákon o majetkovém narovnání mezi církvemi a státem, který je současně dá se říct zákonem o odluce církve od státu. Za 29 let přestane stát platit platy duchovních a církve se budou muset o sebe postarat samy. Leckdo namítne, proč by měl stát platit duchovní, ale situace je složitější. Ještě v padesátých letech byl v našem sboru v Písku velmi silný sbor sociální a diakonické péče a církev byla v té době zcela finančně samostatná. Ale vzhledem k tomu, že byly tyto funkce státem násilně zastaveny, církev se postupně stávala po celou dobu totality stále více závislou na státu. Taková církev dnes ještě nemá vybudované mechanismy na sebefinancování. Domnívám se, že tento zákon možná do značné míry změní vnímání církví ze strany veřejnosti a na druhé straně změní i činnost církví.

Jakým způsobem to ovlivní vaši budoucí činnosti?
Vytipovali jsme si několik důležitých činností. Jedná se jednak o kolumbárium, které dnes čítá něco přes 4.700 uren s ostatky. Písek jiné kolumbárium ve městě nemá, ten krásný lesní hřbitov je pro mnoho seniorů příliš vzdálený. Chtěli bychom kolumbárium kompletně zrekonstruovat na bezbariérový moderní duchovní prostor, kam mohou lidé přicházet za svými blízkými, a rozšířit ho možná až o 1000 schránek. Už od roku 1990 je kolumbárium otevřené od 8 do 17 hod, což chceme zachovat a možná i rozšířit. Je to stejný model jako u katolických kostelů se hřbitovem.

Druhým projektem bude písecký domácí hospic...
Ano, církev pro něj uvolní prostory i prostředky. Bude to hospic mobilní domácí péče. U jeho zrodu stojí moje žena Milada, ale také nám nabídly spolupráci paní doktorky Zachatá a Kajtmanová. Nebude to církevní hospic, nýbrž hospic pro širokou veřejnost. Smyslem není vytvářet nějakou dogmatickou péči, spíše nabídnout, co v Písku chybí. Ústavní péče je v Písku na vysoké úrovni, každý si může vybrat. Přesto chybí možnosti individuální péče o umírající, kteří si přejí zemřít doma, ale rodina není plně schopna zajistit zdravotnickou i paliativní péči. Hospic bude nabízet i psychoterapeutické, sociální, a třeba i spirituální služby. Na této činnosti se bude podílet početný multidisciplinární tým, už teď máme i několik dobrovolníků

a několik zdravotních sestřiček. Pokud tedy proběhne celý administrativní proces, mohl by se hospic rozjet už od příštího roku. Už rok u nás funguje duchovní pomoc těžce nemocným. Je to projekt, který rozjela jedna členka našeho sboru. Sama dlouho bojovala s onkologickým onemocněním, prošla si tím a rozhodla se otevřít takovou malou skupinu, která se schází u nás na faře, kdokoli tam může přijít a sdílet své obavy.

Co podle vás církve městu přináší?
Myslím si, že každá církev v Písku má svůj potenciál městu přispět. Líbí se mi, že to není v žádném rozporu, každý si našel svou aktivitu a nekonkurujeme si. Například ELIM otevřel školu, katolická charita vykonává výbornou práci, adventistická ADRA je až neuvěřitelně úspěšná… Každá z církví v Písku má nějaký dar a schopnost shromáždit kolem sebe lidi. Důležitá je pro nás práce s mládeží. Skauting už bohužel nepokračuje, ale scházejí se tu maminky s dětmi na výuku náboženství. V loňském roce se skupina mladých lidí z našeho sboru rozhodla založit i spolek židovské kultury Lechajim. Scházejí se pravidelně při židovských tancích, dělají i společné akce s židovskou synagogou, v našem divadle nacvičují divadelní hru, zpívají. Za to jsem moc rád. Naším sousedem je také hudební škola Yamaha, která u nás pořádá koncerty.

Spolupracují spolu církve v Písku?
Spolupráce je výborná. Nový pan děkan katolické farnosti je velmi přístupný, vždycky jsme měli skvělou spolupráci s Petriny v klášteře, ten vždycky sloužil i jako azyl pro katolíky. Nejbližší je nám Církev československá evangelická, máme uzavřenou dohodu o dvojčlenství. V místech, kde působí jen jedna z těchto církví, chodí k ní i lidé z druhé církve. Faráři píseckých církví se každý měsíc scházejí na pracovní i přátelské posezení, pořádáme ekumenické akce. Mám velkou radost, že se v Písku usmířily sbory Církve bratrské.

Váš sbor pořádá také pravidelné kulturní akce, co je jejich obsahem?
Navázali jsme na takzvanou husitskou akademii z 30. let. Pokusili jsme se doplnit škálu hostů, které zve do svého pořadu Křesťanská akademie. Byli tu například pánové Rejžek, Dědeček, Burian. Později jsme zvali i hosty, kteří dnes duchovně oslovují veřejnost. Chtěli jsme nabídnout možnost konfrontovat svět křesťanství a esoteriky, která je dnes velice populární. Pozval jsem Antonína Baudyše, který se stal členem jezuitského řádu a dnes se zabývá astrologií. Měli jsme i přednášku Igora Chauna, která byla poměrně „na hraně“. Konečně jsme se vydali také cestou zdravotně-sociální, obrovský zájem byl o přednášku pana doktora Nešpora, která mohla pomoci mnoha rodinám, které mají problémy s někým závislým na alkoholu. Zajímavá byla také přednáška pana doktora Cílka. Poslední byla přednáška paní doktorky Jiřiny Šiklové, kterou jsme cíleně pozvali i kvůli našemu hospici. Paní Šiklová napsala knihu Vyhoštěná smrt, sama se angažuje v několika hospicových hnutích a přislíbila našemu hospici možnost konzultací.

Už jste dva a půl roku biskupem, změnilo vás to?
Můj život to změnilo zásadně, ale převážně v pozitivním smyslu. Člověk sice pochopitelně získává určitou moc, ale současně s ní přijímá i odpovědnost. Je to poměrně náročné skloubit s rodinou. Měsíčně najedu kolem pěti tisíc kilometrů, takže v autě strávím hodně času a chybí mi pak pro rodinu. Na druhou stranu se člověku otevře obzor a vidí věci jinak. Dříve jsem byl hodně kritický, ale dnes vidím, že to není tak jednoduché. Je třeba si ohlídat, aby to člověka úplně nezměnilo. Všiml jsem si toho u píseckých politiků i u starších biskupů, na začátku do toho jdou s nadšením, ale pak je to vlastně semele a ztratí úplně kontakt s reálným světem. Tohle pokušení už jsem taky zažil. Když člověk někam přijede jako biskup, seběhne se plno lidí. Ale realita je jiná a je důležité, aby se člověk vyhnul virtuální realitě. Říkal jsem manželce, že až začnu blbnout, ať už mě nevolí.

Jaký máte vztah k Písku?
Jsem moc rád, že jsem tady nadále zůstal farářem a vracím se sem z cest domů. Písek je moc krásné město, komunisti nestačili jeho centrum zlikvidovat. Vždycky mi připadalo, že je tady hodně lidí, kteří jsou ochotní dělat víc věcí pro Písek než pro sebe. Proto jsem zvědavý, jak to teď po volbách bude. Na jedné straně je množství lhostejných lidí, na druhé arogantní politici. Mezi tím je střední proud. Přál bych si, aby se lidé více zapojovali do veřejného dění a aby jim to politici umožňovali. Zapojovat se lidé mohou i skrze nás, církve. To církve ještě naší společnosti dluží, měly by se stát samostatnou politickou silou, která se zastává sociálně slabých, která se dokáže postavit na nějakou stranu, víc se angažovat a podílet na veřejném životě.

PODANÁ RUKAVICE – DARUJTE RUKAVICE, ČEPICE A ŠÁLY POTŘEBNÝM

Co byste chtěl vzkázat našim čtenářům?
Blíží se zima a náš sbor pořádá diakonickou akci „Podaná rukavice“. Sbíráme rukavice, čepice a šály pro bezdomovce, a to jak pro písecké, tak v jiných městech. Distribuuje je armáda spásy. Proto prosíme píseckou veřejnost, aby nám nepotřebnými věcmi přispěla. U nás ve dvoře je připraven koš, kam je možné tyto věci dávat. Je to moc dobrá věc, která opravdu pomůže. I v Písku lidí bez domova přibývá.

MAGDALENA MYSLIVCOVÁ
Foto Jan Vávra

O knize Vyhoštěná smrt, o důstojném umírání, smrti a všem, co s ní souvisí. A také o plánech na zřízení domácího hospice v Písku hovořila začátkem října v Husově sboru v Písku socioložka Jiřina Šiklová (vpravo), která pak zájemcům podepisovala své knihy – na snímku diskutuje s paní Radkou Křivánkovou, členkou Svazu bojovníků za svobodu.
Foto Zdenka Jelenová/PS

Sbírka pro SÍRIUS

Brzy začne čtvrtý čtvrtý ročník sbírky, který letos pomůže více než sedmdesáti psům a stejnému množství koček v dobrovolnickém azylu Sírius v Záhoří u Písku. Sbírka probíhá od 10. listopadu do 14. prosince.

Čím lze pomoci: Psí a kočičí krmivo všeho druhu (granule, konzervy, salámy, paštiky, piškoty, pamlsky), deky, povlečení, lina, ručníky, vyřazené hrnce, kočkolit, odčervovací tablety, antiparazitní obojky, seno, sláma a další podobné potřeby.

Sběrné místo v Písku: Chovatelské potřeby Zoo Drlíčov, Fráni Šrámka 129, tel. 775 553 263 (775 553 275).

Více informací:
Ivana Bůbalová, koordinátorka sbírky, 602 467 689, ivana.bubalova@seznam.cz.

ČESKO-NĚMECKÉ VÝSTAVY NA ROZLOUČENOU

Od ledna 2015 přeruší Společnost pro česko-německou spolupráci Písek svou dlouholetou činnost při organizování česko-německých výměnných akcí s partnerskými městy Wetzlarem a Deggendorfem. Pod vedením svého předsedy Ing. Jana Neubauera se jí věnovala od roku 2007 a za tuto dobu uspořádala více než stovku nejrůznějších výstav, workshopů, přednášek, koncertů, exkurzí a výměnných setkání pro všechny věkové kategorie obyvatel Písku, Wetzlaru a Deggendorfu. Do budoucna by mohly štafetu alespoň částečně převzít písecké fotografické a umělecké spolky. Přijďte se potěšit krásnými výstavami malířů a fotografů z partnerských měst. Děkujeme za podporu městu Písek a Česko-německému fondu budoucnosti.

Za pořadatele Magdalena Myslivcová

Tři výtvarnice v Prácheňském muzeu

Hannelore Frohnholzer / Siegrid Hacker / Gertraud Schuberl – Deggendorf. Výstava pod titulem „Tři" představí v Malých výstavních síních Prácheňského muzea v Písku od 1. do 30. listopadu trojici talentovaných výtvarnic z partnerského města.

Hannelore Frohnholzerová původně působila jako učitelka v oblasti vzdělávání dívek pro péči o domácnost a šití, později se zaměřila na uměleckou výchovu a textilní tvorbu. V kreativních dílnách a při nejrůznějších seminářích vedených renomovanými umělci si postupně prohlubovala své umělecké vzdělání se zaměřením na akvarel a malbu akrylovými barvami. V posledních letech se nejvíce věnuje aktu a portrétu. Baví ji také komponovat sytě barevné geometrické plochy a figury.

Siegrid Hackerová vystudovala v Mnichově módní design a třicet let v tomto oboru pracovala. Až v důchodu si našla čas na dva náročné koníčky, malování na porcelán a kaligrafii. Absolvovala kurzy v Německém muzeu porcelánu a přiučila se i v samotné Míšni. Jako módní návrhářka se ve svých motivech inspiruje módou dvacátých let. Ať už tvoří malbu na talíře, vázy či dózy, dává své umělecké intuici volný prostor.

Getraud Schuberlová je rovněž původním vzděláním učitelka umělecké výchovy. Působila na vyšších odborných školách v Mnichově, v současnosti vyučuje na Odborné akademii pro sociální pedagogiku v Pasově. Je členkou Svazu výtvarných umělců Dolního Bavorska. Jako nezávislá umělkyně absolvovala řadu seminářů v Linci a Mnichově, často vystavuje doma i v zahraničí.

Fotografové v Galerii Portyč

Skupina TeriFoto Sokola Písek, Společnost pro česko-německou spolupráci Písek a Centrum kultury Písek zvou na tradiční výstavu fotografií v Galerii Portyč i ve foyer kina. Výstava bude zahájena 4. listopadu v 18 hod a potrvá do 29. listopadu.

Jako už tradičně se na ní představí nejen domácí, ale také zahraniční fotografové, letos členové spřáteleného Deggendorfského spolku na podporu umění a kreativity. K vidění bude pestrá škála snímků od krajin a zvířat, přes sportovní záběry, portréty a postavy, až po fotografie z Hong Kongu, navíc také několik obrazů a plastik.

Speciální částí výstavy ve foyer kina budou výsledky letošního V. ročníku mezinárodního fotografického projektu „Písek a Deggendorf očima dětí". Mladí fotografové z obou měst se při společném květnovém workshopu v areálu Zemské zahradnické výstavy v Deggendorfu věnovali fotografování květin a zahrad. V hojném počtu se do této akce zapojily děti z fotografického kroužku při ZŠ J. K. Tyla pod vedením Jaromíra Hladkého ml. a ze ZŠ Masarykova pod vedením paní učitelky Magdalény Haškové. Za podpory zkušených lektorů z fotografických klubů obou měst vznikly úchvatné detailní záběry květinové krásy. Přijďte se pokochat na vlastní oči!

Foto Terezie Štědronská

DALIBOR ŘÍHÁNEK

Ušlechtilý kůň musí mít nozdry krvavé

Nepochází z Písku, narodil se v městě čtyř řek a dvou slavných pivovarů. A tak je nad Václavským jezem náplavou. S Pískem je spřízněn volbou, i když možná nikoli oboustranně srdečnou. Dalibor Říhánek sem přišel v devíti letech, aby co prázdniny kreslil návštěvou u strýce Vojtěcha, takto malíře pokojů a zručného krajináře.

V nedaleké Bechyni pobral zkušenost řemeslníka, na pražské akademii zakusil doteky múz i sdělení profesorů – u profesora Jiroudka „rostlo“ mnohé jméno zdobící dnes nejen české galerie – a univerzity jeho života završily pobyty v zemích požehnaných životy mistrů z největších – zejména pak italský pobyt v roce 1983.

Akademický malíř Dalibor Říhánek žije v Písku s manželkou Miloslavou a zakusil zde dobré i to nejhorší. Maloval, kreslil, ryl, sochal i modeloval naplněn touhou a cílem, do děl zakódoval i žaly a zmary. Hledal a stále hledá, nalezené sděluje. Je na každém, do jaké míry sdělení pochopí. Říhánka je plný Písek, obrazy s jeho signaturou dávají možnost – i bezúplatně – k zamyšlení v mnoha veřejných i méně veřejných prostorách těm, kteří vědí, kdo je maloval, i těm ostatním. Ti první se možná ptají, proč Říhánka – společně s dalšími současníky (Řeřicha) a významnějšími nebo méně originálními členy předchozí generace (Dragoun, Doubek) – nenabízí některý stálý výtvarný prostor v městě. Ale to jsme zase zpět u spříznění volbou a jeho asymetričnosti a u těch druhých – i otcové a matky našeho města vidí priority jinde.

Dvojitý akt

Říhánek učil a učí. Jako každý, kdo hledá pravdu a má pocit, že se k ní přiblížil, usiluje o předávání poznaného. Ví snad o každém šustnutí grafického listu a věšení plátna v širokém okolí. Objeví se, často před vernisáží, a než doznějí projevy, je už pryč. Stále však ochoten diskutovat i poradit – a to i tomu nejméně erudovanému amatérovi. A nepotřebuje k tomu pózu uznávaného výtvarníka, litry piva ani černý kostým umělce. Na otázku, proč to dělá, odpoví stroze: *„Jsem přece profesionál. Zajímá mne, co se děje v oboru.“* Když vidí poctivou práci, nešetří radou a utrousí i povzbuzení. Tváří tvář pozérství šlehne bryskním odsudkem.

Není malířem toulajícím se krajinou, i když z ní čerpá, snad rovnou měrou, inspiraci pro svá plátna a posily pro svou – a manželčinu – zahradu, v níž jsou hodní lidé vždy vítáni. Rozkvetlý strom, správně položený kámen nebo zajímavý trs – a že je umí pojmenovat! – jsou mu přáteli. Postavy a obličeje žen na plátnech i v grafice i po letech odrážejí jiskru jeho oka v okamžiku, když na ně hleděl. Ta se netřpytila o nic méně při pohledu na tryskající araby nebo vyrušené koníky na jihočeské louce.
„Má-li být na obraze věrně zpodoben ušlechtilý kůň, musí mít nozdry krvavé vzrušením,“ nechal se malíř slyšet při našem posledním rozhovoru. *„Chci-li cokoli namalovat, musím se snažit dokonale objekt poznat.“*

Kytice

MĚNÍ SE FORMA, NIKOLI PODSTATA

Říhánek uznává poctivé řemeslo – u umění i mimo ně. Poznat to z jeho vlastní práce i z rozhovorů s ním. Odmítá dosahování laciných efektů, šizení obecenstva i výrobce trpaslíků v jakékoli podobě i funkci. Tento postoj mu umožňuje tvrdit, že umění je stále tím samým, od samých počátků na stěnách pravěkých jeskyní. *„Již tehdejší umělec zachytávající tura nebo postavu lovce vycházel z dokonalého anatomického poznání. V běhu času se mění jen forma, nikoli podstata. A důležité jsou také souvislosti – nelze malovat Písek jako Řím,“* dodává s vírou v osobitost každého motivu.

Bible by vznikla zbytečně, kdybychom na každém nehledali nějaké smítko. Dalibor Říhánek má nectnost, která se v uměleckém světě málokdy odpouští – je podnikavý. Svého času, zřejmě zchváceni představou, jaké to „u nás bude“, dokonce s manželkou otevřeli v Písku prodejní galerii… Své práce nabízí s noblesou ale aktivně, neštítí se udělat krok k veřejnosti. Jeho díla najdeme snad všude, kde v našem širém kraji lze kumšt nabídnout, aniž by docházelo k jeho devalvaci. Sběratelé za ním dojíždějí, a nejsou jen z Prahy. I když… Tuhle mi v prodejní galerii v Táboře vyprávěli, že si u nich koupil Říhánka někdo z Písku. Na otázku galeristky, proč si jej nekoupí u nich doma, zazněla odpověď: *„Tam není kde, není tam prodejna s uměním.“*

ANDREJ RÁDY
Autor je písecký výtvarník a překladatel

S Maďary se domluvíte pantomimou, anglicky i rukama-nohama

Divadelně hudebním představením On a Ona – Jak se domluvit s Maďarem či Maďarkou? Nejlépe rukama a nohama! – vyvrcholil v půlce října v Divadle Pod čarou projekt spolupráce písecké waldorfské školy ZŠ Svobodná a waldorfské školy v maďarském Vácu. Pásmo divadelních skečí na téma vztahu muže a ženy prokládané hudebně rytmickými vystoupeními vyvolávalo v publiku spontánní smích i potlesk. Pantomimické výstupy byly propojeny pár slovy v češtině, maďarštině i angličtině.

Z představení On a Ona v Divadle Pod čarou.

Těsně po děkovačce jsou všichni účinkující žáci 8. tříd nadšení, objímají se a září radostí. Karolína Šornová hodnotí: *„Divadlo bylo super, zítra asi nikdo z nás nebude moct mluvit, protože jsme do toho dali všechnu svou energii. Celý projekt byl úplně bezvadný, Maďaři už za pár dnů odjíždějí, musíme si to s nimi ještě pořádně užít.“*

„Divadlo bylo skvělé hlavně díky publiku a jeho reakcím, podpořili nás, aplaudovali, reagovali,“ pochvaluje si Mikuláš Houser: *„S komunikací jsme problém neměli, až na maličkosti.“*

Filip Hos: *„Divadlo bylo skvělé, bylo těžké to nacvičit, jsem děsně unavený. Docela jsme se dneska báli, jak to dopadne. Hráli jsme to dvakrát v Maďarsku a dvakrát tady.“*

Bára Chmelíková: *„Užili jsme si pobyty v Maďarsku i když byli Maďaři tady u nás, poznali jsme, jak žijí maďarské rodiny. S angličtinou na tom byla moje Maďarka podobně jako já, takže jsme si rozuměly,“* směje se Bára: *„S jejím tatínkem to bylo horší, ten mluvil anglicky příliš dobře...“*

Hanka Řežábková: *„Naučili jsme se spoustu maďarských slov, oni se naopak učili české výrazy. Rodina, ve které jsem bydlela, na mne mluvila pořád maďarsky, s tím jsem měla problém. Ale při nácviku divadla to bylo bezva, to jsme si rozuměli dobře – hlavně při pantomimě... Sblížili jsme se i jako třída. Ale těšila jsem se po těch maďarských jídlech domů na knedlíky, i když je normálně moc nejím.“*

Iva Staňková stejně jako ostatní lituje, že projekt končí: *„Při každém loučení jsme brečeli, to nevím, jak to přežijeme tentokrát. Ale kamarádit spolu určitě budeme dál, někteří se vypravíme do těch hostitelských rodin třeba o prázdninách.“*

MAĎARSKÉ VÍNO A JIHOČEŠTÍ KAPŘI

Učitel Tomáš Mandík byl hlavním technickým koordinátorem dvouletého projektu pořádaného v rámci evropského programu Comenius, kterého se zúčastnilo padesát dětí (půlka z Písku, druhá z Maďarska) a osm učitelů. Projekt by měl příští rok pokračovat se současnými šesťáky, opět by šlo o spolupráci na dva roky.

Jak se nacvičovalo divadlo?

Tomáš Mandík: Příběhy vznikaly společnou prací, z velké části si je vymýšlely děti samy, některé nápady jsou české, jiné z maďarských reálií. Velkou zásluhu na obou příbězích má třídní učitel Jiří Čáp, divadelník s letitou zkušeností. K tomu se dotvářela hudba a rytmická vystoupení. Loňské divadlo bylo na téma Setkání s cizincem, bylo to spíš v obecné rovině, zatímco letos už to bylo posunuté na setkání dvou lidí – On a Ona. Je to i přechodem ze sedmé do osmé třídy, děti jsou starší a už je přirozené, že spolu tančí, obejmou se na pódiu a podobně, ale dost se projevilo také to, že už se Češi a Maďaři navzájem velmi dobře znají.

Co je na celém projektu nejpřínosnější?

T.M.: Divadlo a hudba je úžasná spojující záležitost. Druhou nejpřínosnější věcí je samostatný pobyt v rodinách, což je v jejich věku velmi důležitá zkušenost. Žít deset dní sám v cizí rodině, k tomu potřebují dost odvahy. Účast v projektu velmi rozvíjí komunikační schopností, učí se navzájem spoustu slovíček česko-maďarsky, ale hlavně jde o ohromou motivací pro další výuku angličtiny. Děti si prakticky uvědomí, že tohle učení opravdu k něčemu je. Často se přitom ukáže, že studijně slabší žáci umí nakonec své znalosti využít v praktické komunikaci lépe. V komunikaci nejde jenom o slovíčka a gramatiku. Ale často spíše o otevřenost a odvahu.

Co všechno děti dělaly?

T.M.: Součástí každodenního programu bylo množství společných aktivit – kromě nácviku divadla různé umělecké tvoření, výroba hudebních nástrojů, zpívání, tanec, bubnování, hry, práce na svém portfoliu. Vedle toho jsme samozřejmě poznali kus Maďarska, děti si odvezly spoustu zážitků, účastnily se zajímavé charitativní akce ve Vácu, kdy na charitu vydělávaly vlastním muzicírováním. Stejně tak Maďaři si zamilovali Písek, Vác leží na Dunaji, takže řeku ve městě milují, a také velmi oceňují píseckou kulturu.

Jak projekt hodnotí učitelé?

T.M.: Navzájem se velmi inspirují a obohacují. Poznali jsme celou školu, seznámili se s kolegiem učitelů a také jsme se byli podívat ve výuce. Stejně tak i maďarští učitelé u nás. Velkým zážitkem pro české učitele byla účast na maďarském vinobraní. Maďary jsme pak na oplátku vzali na výlov jihočeského rybníka. Velkou inspirací také byla návštěva maďarského waldorfského lycea v Budapešti – středního stupně waldorfské školy. Tuto střední školu založilo společně pět waldorfských škol v regionu, základní waldorfská škola ve Vácu je jednou z nich.

V Písku se o prosazení středního stupně pokoušela waldorfská iniciativa už dvakrát – bez úspěchu...

T.M.: Ano, a nakonec si vlastně bereme příklad od maďarských přátel. Domluvili jsme se s českobudějovickou waldorfskou školou, že podpoříme vznik waldorfského lycea v Českých Budějovicích. To by sloužilo i pro absolventy ZŠ Svobodná. Pokud otevření lycea schválí ministerstvo školství, bude první ročník otevřen už v září 2015. V současné době tak probíhají jednání a všechny přípravy pro to, aby to nastalo. V Českých Budějovicích již proběhla prezentace celého záměru pro rodiče, žáky a veřejnost. V Písku tato prezentace waldorfského lycea proběhne na začátku prosince.

Prověřila návštěva maďarských dětí v Písku nové nastavení vztahů se sousední ZŠ Tomáše Šobra, která má od září nového ředitele?

T.M.: Vztahy mezi oběma školami jsou teď už výborné, děti ze Šobrovy školy se přišly podívat i na naše česko-maďarské představení a doufáme, že se jim to líbilo. Jsme moc rádi, že předchozí problémy zmizely.

ZDENKA JELENOVÁ

V sobotu 4. října odpoledne se na nábřeží sešla skupina zájemců o architekturu. Na programu byla prohlídka domu s pečovatelskou službou v Čechově ulici s Petrem Leškem a workshop na téma Bariéry ve městě s Martinem Zborníkem.

Architekti ukázali výjimečný písecký dům,

Písečáci znázornili své pocity na mapě

„Před čtyřmi lety, v rámci prvního celorepublikového Dne architektury, jsme se věnovali otázkám územního plánu a jak se město Písek v historii postupně vyvíjelo, což bylo rozsáhlé téma, v němž jsme pokračovali o rok později. Loni jsme uspořádali vycházku na téma Řeka a její potenciál ve městě, letos jsme zvolili užší téma – představení poměrně unikátního domu,“ zahájil letošní Vycházku s architekty Martin Zborník. Akce se konala v rámci projektu Písecký svět – občanům otevřeno, který je podpořen grantem z Islandu, Lichtenštejnska a Norska v rámci EHP fondů. První část programu připravil Petr Lešek. Nejprve pomocí promítaných fotografií a plánků přiblížil vznik a architekturu domu.

Slovo má Petr Lešek:
Pokusím se přiblížit náš záměr. Rád bych zpětně slyšel váš názor, zda se jej podařilo realizovat. V roce 1999 jsme s kolegy vyhráli architektonickou soutěž vyhlášenou městem Písek. Do soutěže se přihlásilo 19 návrhů. Náš návrh je založen na jednoduchém Z-půdorysu domu, díky němuž vzniká na jedné straně aktivní poloveřejné náměstí a na druhé vnitřní zahrada. Chtěli jsme vytvořit příjemnou obchodní ulici podél domu, tím spíše, že je přízemí Titaniku do Čechovky nepříjemné, a věnovat veřejnosti kus pozemku jako náměstí, aby ulice Čechova nebyla po celé délce stísněná. Je škoda, že údržba náměstí velmi pokulhává. Stejně tak mne mrzí, že byly změněny pohodlné lavičky na nepohodlné ze tří prken s odvoláním na snadnou udržovatelnost. Výškový rozdíl mezi kinem a Dvořákovou umožnil náměstí mírně vyvýšit a dát mu pocit poloveřejné intimity. Senioři se mohou cítit bezpečněji a sledovat ruch ulice.
Náměstí a zahradu opticky spojuje prosklený hlavní sál. Byli jsme si vědomi špatného stavu u Nového mostu, a proto jsme navrhli drobné náměstí se stromem. Výraz domu je tradiční, pouze výrazné parapetní římsy mu dávají dynamiku. Jsme rádi, že se používají pro květiny, chtěli jsme takto rozšířit byt i těm, co nemají lodžii. Nebáli jsme se ve městě použít dřevo v kultivované podobě.
Skloněná pultová střecha spojuje výškové úrovně kina a paneláku v Dvořákově. Uspořádání půdorysu je jednoduché, v křídlech je střední chodba ukončená přirozeným světlem společné lodžie (jižní slunná a severní rušná), které jsou polosoukromým prostorem a umožňují skrytější formu interakce s vnějškem než náměstí. Prostřední část má severní širší společenskou chodbu s výhledem do zahrady. Přízemí obsahuje obchody, služby a byty pro vozíčkáře, kteří tak nemusí používat výtah. Chodby mají jednoduchou barevnost odlišenou na

obě křídla a střed. Byty mají v základu výraznou teplou barevnost podlahy předsíní a dveří. Mrzí nás, že se nerealizovala vnitřní přisvětlovací okna do koupelen. Během výstavby došlo k dohodě doplnit projekt o půdní byty na prodej. Dům tak má pestrou náplň.

PROPOJENÍ GENERACÍ

Po přednášce následovala prohlídka celého domu s Hanou Komínkovou – ředitelkou Českého červeného kříže, který provozuje pečovatelskou službu. Zájemci navštívili i dva byty. O tom, jak se v domě bydlí, vyprávěl Petr Putna, který s rodinou koupil jeden z atypických podkrovních bytů a spolubydlení se seniory chválí: *„Bydlí se nám tu opravdu dobře, hned na začátku nás uchvátila pestrá barevnost interiéru. Propojení generací v domě, kterého se kdysi někteří zastupitelé při schvalování projektu báli, podle mne funguje skvěle. Moje děti si tady s babičkami a dědečky často povídaly, ti jsou většinou rádi, že je tu trochu živo, mělo by to tak podle mne být, a ne separovat seniory někam do uzavřeného prostoru…“*
„Senioři chtějí být součástí života, často sedí na lavičkách nebo v lodžiích a pozorují život, například vedlejší mateřskou školku – to mnozí dokáží pozorovat hodiny,“ připomněla výhody začlenění seniorského bydlení do okolní zástavby Hana Komínková, která kritizuje poněkud zanedbanou údržbu zeleně: *„Vlastně tu zůstalo jen to, co přežilo povodeň, a část keřů teď navíc podle mne nesmyslně odstranili při natírání plotu. Bylo by potřeba tomu věnovat pozornost.“*

POCITOVÉ MAPY S MARTINEM ZBORNÍKEM

Druhou částí akce byl workshop s Martinem Zborníkem, kdy účastníci vyplňovali pocitové mapy – tedy do připravených map nábřeží a celého města zaznamenávali své pocity, které na daných místech prožívají.
Speciální debata vznikla na téma bariér v prostoru – klasicky připomněli účastníci nesmyslně vyřešenou náplavku, která je neprůjezdná pro vozíčkáře i dětské kočárky.
„Spousta lidí to bere tak, že vše je dáno a je to sice postavené chybně, ale už jsme si na to zvykli… Mnohé z těch bariér by ale při dobré vůli byly poměrně snadno řešitelné, je proto důležité na ně třeba i opakovaně upozorňovat,“ vysvětlil Martin Zborník. Dalším zmiňovaným píseckým problémem byl nedostatek vyznačených cyklotras, které by umožňovaly připojení sídlišť a bezproblémovou jízdu centrem města.

A JAK SE AKCE LÍBILA?

Klára Koubová: *Já jsem tu letos počtvrté, hned od prvního ročníku. Sleduju, co se ve městě chystá, a ráda si poslechnu názor odborníků, který porovnávám s tím, jak to prožívám já jako matka malých dětí. I dnešní téma mne zaujalo, protože mám babičku v podobném zařízení v jiném městě. Pokud jde o pocitové mapy, tak pokud by se s výsledkem šlo na radnici, tak by to k něčemu mohlo být, i když oni asi dobře vědí, kde jsou tady bolavá místa. A co mi nejvíc vadí? Asi pravá strana řeky, která se teď řešila v architektonické soutěži, určitě by se s tím mělo něco udělat. Jízdní kolo sice využívám hodně, ale snažím se nebýt cyklo-terorista, protože dneska se to často tak převrací, že vše ustupuje cyklistům... Mělo by se usilovat o rovnováhu. Nejvíc tu chybí návaznost cyklostezek na centrum města.*
Jaroslava Lebedová: *Vycházka by měla mít nějakou návaznost, výstupy, aby to nevyznělo naprázdno. Já jsem se do Písku přistěhovala ze Strakonic a nejvíc mi tu vadí všudypřítomná špína. Je tu spousta odpadků a pracovníci městských služeb, když je tak pozoruju, se při uklízení opravdu nepředřou. Pokud jde o dům s DPS, tak já tady s rodinou bydlím v soukromém bytě a musím potvrdit, že se tu žije báječně, ten dům se architektům opravdu povedl. Bariéry na nábřeží cítím velmi, především špatně vyřešenou náplavku – to by byla tak pěkná procházka, kdyby se do úpravy investovalo trochu peněz! A myslím, že by úpravy nebyly ani příliš nákladné.*

Základní údaje o stavbě:
Adresa: Čechova ulice 6, Písek
Autoři: Roman Brychta, Pavel Joba, Václav Králíček, Petr Lešek (Praha); ***Investor:*** Město Písek
Náklady: 125 mil. Kč; ***Zastavěná plocha:*** 1680 m^2
Obestavěný prostor: 32 800 m^3
Projekt: 2000, ***realizace:*** 2000-2002

Více info: http://prostor-ad.cz/roc2003/cinteger.htm

ZDENKA JELENOVÁ

SAMETOVÝ ZÍTŘEK

cyklus akcí k 25. výročí pádu komunismu a Sametové revoluce

V listopadu uplyne již čtvrt století od událostí, které výrazným způsobem změnily běh dějin naší země a kterým jsme si zvykli říkat Sametová revoluce. Na základě prvotního impulzu Odboru školství a kultury města Písku se spojily čtyři písecké organizace – Prácheňské muzeum, Sladovna, Městská knihovna a Písecký svět – a připravily program, kterým chtějí veřejnosti toto výročí a jeho étos připomenout.

Počínaje 4. listopadem bude až do konce měsíce v chodbě knihovny Prácheňského muzea nainstalována výstava **Sametový zítřek. Listopad 1989**.

Jejím záměrem je připomenout na ukázkách dobového materiálu, především nejrůznějších letáků a novinových článků, představy, touhy a naděje, které si do tehdy slibně otevřené budoucnosti promítali jak hlavní aktéři tehdejších událostí, tak i lidé, kterým se někdy říká obyčejní. Součástí výstavy bude i několik interaktivních prvků, samozřejmostí je pracovní list a otevřenost pro zapojení do školních projektů.

Městská knihovna se do projektu zapojila autorským čtením **Petra Mana z knihy „Šarlák. Dvanáct obrazů z periferie světa. Písek 1980 – 1992“**. Petr Mano rozevře svou knihu v klubovně knihovny ve středu 12. listopadu v 17 hodin.

17. LISTOPAD VE SLADOVNĚ

Sladovna, s přispěním občanského sdružení Písecký svět, připravila komponovaný program přímo ve výroční den **17. listopadu**, který je státním svátkem. Ve 14 hodin bude otevřena **výstava STROJ ČASU** pro děti (i jejich blízké) a v 17:30 bude výstava oficiálně zahájena. Poté následuje prohlídka s tvůrci expozice.

V 19.00 hodin začne hlavní blok „sametového programu“ na nádvoří Sladovny **koncertem Jiřího Smrže a Bena Lovetta**, spojeným s iluminací nádvoří a s vystoupením pamětníků listopadových událostí roku 1989. Ve 20:30 hodin zakončí program **Večírek občanské společnosti v Pí klubu s koncertem Závodních ovcí a hosty.** 17. 11. jsou všechny tyto akce ve Sladovně přístupné veřejnosti zdarma.

Následující den se v Debatních trámech uskuteční od 18 hodin literární pořad **LiStOVáNí: Mé dětství v socialismu** (soubor povídek více než šedesáti osobností).

Na všechny akce je písecká veřejnost srdečně zvána.

ZE VZPOMÍNEK PAMĚTNÍKŮ

Sledovat v Kronice města Písku změnu obsahu mezi lety 1988 a 1989 je poměrně humorné. Zápisy se schvalovaly vždy až začátkem dalšího roku, a tak je rok 1989 od počátku popsán jako přelomový a hrdinský... Nevyhneme se ovšem dojmu, že obsah se sice změnil, ale forma a rétorika kronikáře zůstala víceméně stejná, jak u let předchozích.

Nejzajímavější pasáží k listopadu 1989 v městské kronice je zřejmě přepis textu Vzpomínky Ivana Úlehly, který patřil k hlavním osobám tehdejšího dění v Písku. Aktuálně se ovšem k tématu vyjadřovat nechce, na pozvání Píseckého světa k rozhovoru a na vzpomínkovou akci 17. listopadu odpověděl: „*Věnuji se nyní spíše psychoterapii než politice, takže díky, nemám zájem. V úctě Ivan Úlehla.*“

Citujme tedy z původního textu Úlehlových vzpomínek: „*Po víkendu prožitém v rušných pražských událostech a demonstracích jsem v neděli 19. 11. přivezl výzvu studentů DAMU a výzvu divadelníků k protestní stávce, v níž byla výzva ke generální stávce 27. 11. 1989. Tuto výzvu jsem rozepsal a vyvěsil na budovu Stálé divadelní scény v Písku. Do rána byla stržena a divadlo přestalo hrát, nikoli, že by se připojilo ke stávce divadel, ale protože bylo na příkaz ONV – OV KSČ uzavřeno pro veřejnost. V úterý 21. listopadu paní inženýrka Zuzana Najmanová přivezla z Prahy Provolání o ustavení Občanského fóra a na druhý den se začalo v Písku organizovat první veřejné setkání. Původně se mělo uskutečnit v prostorách Církve českobratrské evangelické na Fügnerově náměstí, ale na poslední chvíli z toho sešlo, takže první shromáždění píseckých občanů na podporu Občanského fóra, svobody a demokracie se sešlo u uzavřeného divadla ve středu vpodvečer. Provolání přečetl pan Tom Zajíček a podepsalo se 294 občanů. Tyto podpisy byly ihned odeslány spojkou do Prahy...*“
Celý text Ivana Úlehly si můžete přečíst na www.piseckysvet.cz.

Vzpomínky Toma Zajíčka už si bohužel poslechnout nemůžeme, dejme ale slovo několika dalším aktérům.

MICHAL HORAŽĎOVSKÝ, který tehdy studoval Pedagogickou fakultu v Českých Budějovicích:
17. listopadu jsem byl náhodou v Praze, kde jsem se připletl k demonstraci. Úplně mne to pohltilo. Chodil jsem na další demonstrace, sbíral prohlášení, stál noční fronty na první svobodné noviny na Václavském náměstí. Nemyslel jsem na nic jiného, ani rodině jsem se víc než týden neozval. Všechny věci, co jsem měl, jsem někde nechal. Když už jsem měl dost materiálu, vydal jsem se ještě nočním vlakem do Českých Budějovic. Už ve vlaku jsem potkal několik studentů, kteří na tom byli podobně, a už tam jsme začali zakládat stávkový výbor. Ve středu jsem se s dalšími materiály, které po nocích opisovali studenti, vydal do Písku. Asi nejvíc si vybavuju setkání, která probíhala před divadlem... Pamatuju si skvělou, i když možná zpočátku trochu rozpačitou atmosféru a mé první setkání s pozdějším přítelem Petrem Chamrádem. Na faře na Fügnerově náměstí jsme tak ještě toho večera založili stávkový výbor a minimálně do generální stávky jsme skoro vůbec nespali. Vzpomínám na skvělé polévky Saši Zajíčkové, které nám statečně nosila a které nás držely při životě, na tu neuvěřitelnou soudržnost i vzájemnou pomoc, i na ta zlomená srdce mladých lidí, které vystrašili rodiče a kteří to v průběhu vzdávali a z fary odcházeli, na bouřlivé diskuse, na písničky Jirky Smrže, s nímž se od tehdy kamarádím. Pak se mi vybavují situace, jak se nám tam různí estébáci pokoušeli vetřít, dramatický byl zážitek s jakýmsi důstojníkem, který nám doslova se zbraní v ruce přišel vyhrožovat, protože nás tehdy podpořila i část jedné vojenské jednotky... Ideály jsme tehdy měli, ale nebyly myslím úplně reálné. Je asi logické, že společnost je

stále ještě nezralá a konzumní, do značné míry pořád ještě nějak nedrží pohromadě. Když vzpomínám, tak mne vždycky znovu naštve, jak těch příšerných 40 let tuhle společnost zdevastovalo, dezorientovalo a paralyzovalo. Jsem ale moc rád, že se to tehdy podařilo a cesta za svobodou je sice trnitá, ale krásně trnitá. Já osobně jsem dnes spokojený.

VĚNCESLAVA SKŘIVÁNKOVÁ, první polistopadová starostka města Písek v r. 1990:
Vzpomínám především, jak jsme se začali scházet u divadla. Nevím, jak nás to napadlo, ale každý přišel se svíčkou v ruce. Byla to opravdu doba, kdy jsme si mysleli, že děláme revoluci. Bylo tam hodně studentů, někteří z Plzně, jezdili po městech, aby lidem vysvětlili, co se vlastně děje. Televize ještě byla v rukou soudruhů a ani rádiu jsme nemohli úplně věřit. Začalo ale špatné počasí – a přišel farář církve evangelické Petr Chamrád a řekl „Pojďte k nám". To jsem považovala za mimořádné gesto. Měli jsme tam provizorní kuchyňku a místnost, kde se třídily letáky z Prahy a tak dále. Zázemí tam dělali manželé Morozovi, to je typ lidí, kteří se nezviditelňovali navenek, ale pracovali tam, kde to bylo důležité. Taky si ale vzpomínám, že nás tam chtěl organizovat jeden soudruh, který byl snad ředitelem komunálních služeb. Museli jsme sebrat odvahu a říct „Přece nás tady nebude organizovat soudruh!".
Zapojili se tam také MUDr. Bečka, JUDr. Jakim, a od začátku se tam zapojili taky političtí vězni, pan Sekyrka a jeho synové. Byl to zázrak, na který jsem čtyřicet let čekala. Každý má jiné hodnoty, pro mě byla důležitá svoboda projevu, svoboda cestování... Ale co se z toho dnes vyklubalo? Bylo to předání politické moci a změna režimu, ale o sametové revoluci nechci ani slyšet. Komunistům se nic nestalo, měli peníze a koupili si vliv. Přesto díky listopadu jsem se dostala do jiné skupiny lidí, kteří uměli věci pojmenovávat pravým jménem, a za to děkuji. Pochopila jsem, že pro lidi se vždycky musí vytvořit nějaká legenda, ať to bylo o svatém Václavu nebo jiná. Ta se tak dlouho omílá, až tomu lidi uvěří. Legenda o listopadu se stále ještě tvoří a dopracovává, postupně se smazávají ty negativní stránky, a protože lidi moc nepřemýšlejí, berou to jako fakt. Mým posledním přáním je, aby se u sv. Václava postavila lávka a byla pojmenována po Dagmar Šimkové.

TOMÁŠ FRANCŮ, po 17. listopadu 1989 jeden z mluvčích Občanského fóra:
Já musím začít vzpomínání mnohem dříve – v 68. roce, kdy mi bylo devatenáct a dýchla na nás poprvé svoboda. V tom věku jsme všechno vnímali velmi intenzivně, mimo jiné jsem tehdy chodil do obnoveného Skauta – ale nadechli jsme se jen krátce, o dva roky později začala tvrdá normalizace, skauty zakázali a já jsem pak po vystudování vysoké školy pracoval v projektové kanceláři Generálního ředitelství pletařského průmyslu v Písku. Koncem 80. let už bylo vidět, že komunistům dochází dech, přišla perestrojka... Já nebyl hrdina, který by podepsal Chartu 77 nebo Několik vět. Měl jsem děti a režim se, jak známo, uměl mstít i na dětech. Rok 1989 jsem prožíval s Tomem Zajíčkem, již od Palachova týdne. Tehdy jsme si řekli, že už do toho musíme jít taky, a to právě pro budoucnost našich dětí. První schůzky po 17. listopadu probíhaly spontánně na schodech divadla, o pár dnů později jsme se tam už nevešli a přeneslo se to na náměstí. Průlomem bylo, když se přidali dělníci z továren. Informace sem přiváželi studenti z Prahy, moje dcera byla tehdy v prvním ročníku vysoké školy a přivážela cyklostylovaná prohlášení a letáky, najednou se zase mnohem lépe dýchalo. Všechno bylo naprosto spontánní, i když k tomu se přidávaly obavy z estébáků, ale ti nakonec zvonili klíči určitě taky, protože se začali bát sami. No a pak se věci strašně rychle vyvíjely, byli koptováni poslanci do tehdejšího parlamentu, za Písek to byl Ivan Úlehla. Na 90. léta vzpomínám velmi rád, myslím, že se tu v Písku pod vedením Toma Zajíčka udělalo hodně, ale to už by byl další příběh...

RADKA KŘIVÁNKOVÁ, Svaz bojovníků za svobodu:
Jsem členkou Svazu bojovníků za svobodu z toho titulu, že můj tatínek byl v roce 1942 za Heydrichiády popraven. Proto jsem otřesy našeho národa vždycky prožívala a o to víc jsem se radovala, když to končilo. Manžel vystudoval ještě před únorem 1948 vysokou školu politicko-novinářskou, a přestože měl vzdělání a znal jazyky, byl komunisty zařazený jako pomocný dělník v rámci akce „70 tisíc do výroby", kopal hlínu v cihelně. Později se mu podařilo získat práci v muzeu. 17. listopad 1989 byl pro nás obrovským mezníkem. Radovali jsme se, že totalita končí a svítá demokracie pro náš národ. Já jsem v těch prvních dnech byla v Bratislavě, volala jsem hned domů a dcera mě informovala, že už se scházejí u divadla, a tak jsem honem pospíchala zpátky.
V pondělí pak byla v Písku generální stávka, na náměstí se sešlo hodně lidí a byla tam krásná atmosféra. Já sama jsem nosila trikolory, stříhala jsem je a rozdávala. Měla jsem velikou radost, že se to hnulo. Byla jsem i u začátků Občanského fóra, protože jsem viděla, že je třeba pomoci i s organizací běžných věcí. Zajížděli sem studenti z Prahy, vozili plakáty a různé zápisy, dělali tam výbornou náladu. Všechno jsme ale dělali na koleně, ale nadšení bylo veliké, já jsem brečela radostí, že jsem se toho dožila a že je naděje, že naše republika bude svobodná a demokratická. Když se pak chystaly první volby, kandidovala jsem za Občanské fórum. Jsem rozená v Písku a záleželo mi na tom, jak si to tady uspořádáme. Dělala jsem, co bylo v mých silách, aby se to nemohlo vrátit, abychom komunisty opravdu dostali od válu...

PAVEL SEKYRKA, dnes ředitel Obchodní akademie v Písku, jehož otec byl vězněn v 50-60. letech:
Listopad 89 jsem zažil jako dvanáctiletý puberťák ZŠ Husova. Texasky, trička a mikiny s provokativními nápisy typu „USA" či „Kennedy", která nám do té doby posílal otcův písecký spolužák z Ameriky Dráha Hruška a další spolužačka Marta Mužíková z Holandska, přestaly být ve škole ze dne na den k mé velké nevoli provokativní. Jestliže se o naší rodině vědělo, že náš starší tatínek strávil v inspirativních komunistických lágrech celkem 14 a půl roku a že chodíme do kostela, pak jsme si my, jeho čtyři synové, do listopadu užívali tento druh „odboje" v texaskách s nebývalým blahem. Nutno říct, že co se týká chození do kostela a na náboženství, kam nás chodilo k děkanovi Kajtmanovi z celého Písku šest, jsem ze strany školy a učitelů nezažil jediný ústrk, v tom na ně vzpomínám s vděkem. Po Listopadu si u nás doma podávali kliku novináři, kteří chtěli zpracovat tatínkův příběh – Jáchymov, Leopoldov, Valdice, 86 domovních prohlídek, odposlechy, sledování, donášení... Byly to fantastické první měsíce svobody. Ty však pro naši rodinu skončily 19. října 1990, kdy nemocné a leta týrané srdce našeho tatínka dotlouklo definitivně. Čestné salvy vystřelené na jeho pohřbu a jeho povýšení do hodnosti plukovníka in memoriam uzavřely tuto kapitolu mého dětství. Týden před smrtí mého tatínka se vrátil po dvaadvaceti letech exilu farář Josef Jiran, který se stal v rodném Písku děkanem. S tatínkem se ještě stačili obejmout a pohřeb našeho tatínka byl i jeho prvním pohřbem po návratu domů. Stal se pak synům svého kamaráda poručníkem, a tak jsem celá ta pověstná devadesátá léta, která připravila spoustu lidí o ideály a některé o existenci, strávil ve fantastickém a intelektuálně mimořádném prostředí na písecké faře. Pár věcí mě to naučilo. Mimo jiné pracovat v naší zemi, která zažívá nejdelší období své samostatnosti od roku 1526, na tom, aby pravda a láska krok za krokem vítězila nad lží a nenávistí.

Na další vzpomínky, ale hlavně uvolněný a pohodový večer, se těšíme v pondělí 17. listopadu ve Sladovně.

Polistopadové odstraňování sochy Klementa Gottwalda – dnes se původní „Gottwalďák" jmenuje Dr. Milady Horákové. Tato bronzová socha, stejně jako podobná z Prachatic, byla roztavena a použita jako materiál pro pomník lidických dětí.

Dvoustranu připravily
Magdalena Myslivcová a Zdenka Jelenová,
Fotomateriál z archivu Prácheňského muzea

JAK ŠEL ČAS – před volbami a po nich na Píseckém světě

Ve dnech těsně před volbami a dlouho po nich se na webu Písecký svět odehrávala bouřlivá on-line diskuze, komentující průběh a výsledky voleb i povolebních vyjednávání. Jako měsíčník pokládáme za důležité se aspoň částečně za touto diskuzí ohlédnout, a tak přinášíme několik vybraných pasáží. Všechny další příspěvky si samozřejmě můžete dohledat na www.piseckysvet.cz.

Povolební zamyšlení: Až čas ukáže...

Komunální volby 2014 v Písku jsou minulostí. Hlasy jsou sečteny, mandáty rozdány, emoce vyčerpány a nastává obvyklá povolební realita. Bohužel vše dopadlo tak, jak se dalo očekávat – i přes drtivé vítězství sociální demokracie je nové písecké zastupitelstvo velice roztříštěné a v mnoha věcech bude zřejmě těžké najít shodu.

Nicméně navzdory tomuto poměrně nepříznivému a komplikovanému stavu přinesly písecké volby i několik pozitivních momentů. Především dali písečtí voliči jasně najevo, že chtějí, aby dál pokračoval trend směřování města nastolený v uplynulých čtyřech letech, a že většinou netrpí přehnanou nostalgií po starých a ještě starších časech, ačkoliv se jim někteří kandidáti zejména krátce před volbami snažili podsouvat opak.

Voliči též jednoznačně odmítli arogantně-konfrontační styl založený na často bezdůvodném napadání konkurence, kterým se před volbami prezentovali zejména někteří kandidáti (tito se ale až na výjimky naštěstí do zastupitelstva vůbec nedostali), a naznačili tak, že od nově zvolených zastupitelů očekávají především konstruktivní přístup k řešení problémů založený na vzájemném respektu a přijatelném kompromisu.

Až čas ukáže, nakolik jsou tato očekávání reálná, nicméně nově zvolení zástupci lidu by je měli mít na paměti i později, při běžné práci v zastupitelstvu. Jedině tak se Písek v příštích čtyřech letech může ubírat vpřed, a ne jen žít z podstaty a přešlapovat na místě.

Marie Horažďovská, 12. 10.

„Tak nám chtějí odstřelit starostu!“

To by asi řekla posluhovačka panu Švejkovi při pohledu na horečnou politickou aktivitu v tom krásném městě Písku.

„A kdože to chce udělat?“ – opáčil by zamyšleně pan Švejk a asi by si přestal masírovat bolavá kolena, protože to by byla událost trochu nezvyklá, zvláště proto, že se o ní přeci veřejně nemluví. Ale stejně by se asi zamýšlel nad tím, zda je ještě browning tou vhodnou zbraní.

„No, přece ti, kteří prohráli volby!“ – vyhrkla by paní Millerová, což by asi pana Švejka donutilo k vážnému zamyšlení nad tím, co se to děje s tou oslavovanou a prý tak krásnou demokracií.

Asi by tomu všemu nerozuměl. Stejně tak jako písečtí voliči. Dostavili se přeci poslušně k volbám a odevzdali hlasy podle toho nejhlubšího přesvědčení. Že by byli nadšeni tou či onou stranou, se říci nedá, ale asi uvážili, že ten starosta, který se poslední léta staral o blaho města, to špatně nedělal. Nehledě na to, že je to celkem slušný člověk, kterých je v politice celkem poskrovnu.

A tak se stalo, že to z vůle lidu vyhrála ČSSD. A když někdo vyhraje, tak jsou tu také ti, kteří prohráli, a vypadá to tak, že by utřeli nos. To se jim však moc nelíbí, jim se líbí vládnout, proč také ne, vždy se přitom kutálí tolik miliónů, že se i klidně může stát, že se mnohý nějak zakutálí do nějakého toho koutka, kde ho již nikdo nenajde.

To se občanům moc nelíbí, ale to prý nehraje roli. Ono se to dá prý vždy nějak zaonačit, aby se jeden dostal k moci. Tedy, aby si jeden hrál s budoucností města a občanů i přesto, že ho nikdo nevolil. Občas se tomu říká politický obchod. Ve skutečnosti jsou to však čachry a prapodivná hra s výsledky voleb. Máme sice demokracii, většina tedy rozhoduje, ale vůbec nerozhoduje, kdo tu většinu tvoří. Takže, když se všichni ti, kteří rozhodnutím občanů prohráli, spojí, tak mají tolik hlasů, že si mohou dělat, co chtějí. Na vůli občana pak mohou pěkně kašlat. Ten si odvolil a teď musí mlčet.

Já si myslím, že tomu tak není, že slušní lidé se mají vždy ozvat a spojit se. Protože hlas spořádaného občana by měl platit více, než nějaký politický handl, který by spíše patřil na koňskou tržnici. Voliči v Písku jednoznačně rozhodli o tom, kdo by měl být starostou. A u toho by mělo zůstat, ať se to zbytku světa líbí, či nelíbí... (redakčně zkráceno)

Miloň Terč, ředitel FAMO v Písku, 17. 10.

V průběhu víkendu, který byl pro povolební vyjednávání rozhodující, se zároveň v Písku odehrával 14. ročník Mezinárodního festivalu studentských filmů. Při závěrečném ceremoniálu udílel starosta města Ondřej Veselý spolu s předsedou mezinárodní jury Jurajem Jakubiskem hlavní cenu – Grand Prix Václava Kršky, kterou město Písek dotuje částkou 50 000 Kč. Získal ji film Kanye Kanye, režie: Miklas Manneke (JAR).

Foto Zdenka Jelenová/PS

Z DISKUZE:

Ondřej Blažek, 17. 10.: Ano, ČSSD vyhrála volby, ale musí přece sestavit většinovou koalici. Pokud se jí to nepodaří, tak těžko může vládnout. To, že si druhá nejsilnější strana klade nějaké podmínky pro vstup do „velké“ koalice, přece není nijak amorální, nejde o žádné „nechutné hry“, ale o úplně normální politické vyjednávání. A Jihočeši nejsou všemocní – záleží přeci i na dalších osmi (!) stranách, jestli se jim chce s ČSSD jít do koalice. Například pro TOP 09 jsou určitě přirozenějším partnerem středopravicoví Jihočeši, než levicová ČSSD – zvlášť když na parlamentní úrovni jsou tyto dvě strany proti sobě.

Petr Putna, 17. 10.: Floskule o „normálním politickém vyjednávání“ nezakrývají jasnou věc, kterou každý normálně uvažující člověk chápe: že je to prostě prasárna, chtít odstavit člověka, který opravdu dostal v Písku nejvíc hlasů...

Tomáš Poskočil, 17. 10.: Výsledky voleb se dají interpretovat i tak, že 80 % voličů řeklo, že nechtějí dál vládu ČSSD a jako alternativu rozprostřelo své hlasy do různých jiných stran... Takže bych respektoval, kdyby se skutečně nejdříve jako vítěz pokusil sestavit koalici pan starosta, ale pokud neuspěje, nevidím nic špatného na tom, pokud se utvoří koalice bez ČSSD. Je to jeden z principů zastupitelské demokracie. A dokonce si myslím, že by bylo férovější, kdyby se určité strany nedávaly dohromady do nějaké koalice, která bude paskvilem á la oposmlouva z konce 90. let, ale raději vytvářeli určité protipóly náhledů na fungování města, protože díky tomu může existovat i účinná kontrola nad správou městských financí a organizací...

Zbyněk Konvička, 17. 10.: Výsledky voleb se dají interpretovat i tak, že především 63 % voličům byly volby naprosto ukradené – buď jsou se stavem města spokojeni a neměli potřebu jít volit, anebo si naopak myslí, že jejich hlas nic nezmůže a rezignovali, anebo jen využili svou svobodu, kterou dřívě před rokem 89 neměli, když byly volby povinné s jedinou kandidátkou tzv. Národní fronty a prostě se volby zřekli a dělali pro ně něco zábavnějšího či důležitějšího... Souhlasím ale, že rozdělení na koalici a opozici je podle mého lepší řešení, než „pestrobarevná“ koalice se zastoupením všech stran, kde by chyběla kontrola…

ČSSD k uzavřené koalici v Písku

Z vyjádření, které zveřejnil 20. 10. Ondřej Veselý – předseda MO ČSSD Písek

Jako vítěz voleb jsme započali koaliční vyjednávání s TOP 09, ANO 2011 a Jihočechy 2012. K našemu velkému překvapení nebyla tato koaliční jednání dokončena a za našimi zády byla sestavena koalice proti vítězi voleb ve složení Jihočeši 2012, TOP 09, ANO 2011, Písecký patrioti, VPM a ODS.

Došlo tak k prolomení etického pravidla o vítězi voleb jako hlavním tahounovi budoucí koalice, které v Písku platilo od roku 1990 a jehož hlavním propagátorem byl až do roku 2010 ideový lídr hnutí Jihočeši 2012, Luboš Průša. Jedná se sice o postup, který je v souladu se zákonem, nikoliv však v souladu s etickými pravidly a politickou korektností. Osobně vymezující požadavky hnutí Jihočeši 2012 vůči zvoleným zastupitelům za ČSSD jsme považovali za hrubě nekorektní a vyslovujeme údiv nad tím, že na tuto rétoriku přistoupilo také ANO 2011 a TOP 09. Neudivuje nás to v případě hnutí Písecký patrioti, protože na takových postupech a principech je toto hnutí, ve spojení se stranou Republika, založeno.

Nově vzniklou koalici spojila jednoznačná snaha odstavit vítěze voleb. Z našeho pohledu se jedná o velmi nesourodý spolek od tradičních až po populistické strany, což je pro budoucnost Písku velmi málo.

ČSSD deklaruje, že měla zájem sestavit silnou koalici, která odpovídá výsledkům voleb.

Z DISKUZE:

Tomáš Poskočil (Písecký patrioti), 21. 10.:
Podívejte se na naší kandidátku. Jsou tam slušní občané Písku, architekti, živnostníci, malíři, sportovní trenéři, učitelky, duchovní… Chcete tady občanům města tvrdit, že jsme neetičtí a destruktivní? Ano, během kampaně jsme kritizovali některé vaše kroky ve vedení města, ale vždy jsme to podložili i nějakými důvody. Nemáte nás proto asi rád. Chápu. Buďte ale alespoň natolik korektní, že když už do nás chcete kopat, tak to podložte nějakými fakty, a nestrašte tady občany nějakými nesmysly.

Zdeněk Vituj (ANO 2011), 21. 10.:
Vážený pane Veselý, ČSSD vyslovuje údiv nad tím , že ANO přistoupilo na nějakou rétoriku? ANO přistoupilo na návrh a sešlo se s ČSSD, konec voleb sledovali společně v hotelu Bílá růže. Potom si společně s ČSSD dali sklenku šumivého vína na účet podniku, popřáli k úspěchu a vyslechli požadavky. ANO se k ČSSD chovalo slušně před volbami i po volbách a v druhém kole podpořilo veřejně vašeho kandidáta, který v senátních volbách zvítězil. ANO nemůže za to, že se s někým neshodnete, to se máme také hádat? To chcete, abychom byli jako malé děti na pískovišti, aby jeden druhému říkal, nebav se s ním, my se s ním také nebavíme ?

Luděk Blaha (Piráti), 21. 10.:
...Že se politické subjekty po volbách nějak domluví a že součástí domluvy není domnělý vítěz voleb, nakonec proč ne. O osobě starosty rozhoduje zastupitelstvo, nejlépe většinou hlasů. Není tu žádná vyšší autorita, která by na způsob ‚pitomých' ústavních zvyklostí pověřovala vítěze voleb sestavením rady města. Že si političtí hráči stanovují personální podmínky? Je to podivné, ale kdo jim v tom může zabránit, budou-li vyslyšeni. Ať se klidně dožadují sobě rovného, třeba někoho, kdo hýká.
Problém spatřuji v tomto... tedy, jestli jsem to dobře pochopil. Bývalý starosta a lídr vítězné kandidátky sezval všechny subjekty na jednání. Tuším, že na pondělí. Je možné, že proto, aby měl přes víkend prostor na všelijaké dohody, nabídky, a tak. Nebo taky ne. Nevím. Někteří, nebo lépe mnozí subjekti se ale posháněli a posváželi dříve, snad i naléhavě a neodkladně, a domluvu si upekli. Jo, kdyby přišli v pondělí a řekli hezky na férovku, pardón, ale trhněte si nohou vítězové, to by bylo jináč. Takhle to je čistá a dokonaná pleticha. A to je ten chlív.

Ing. arch. Radek Boček (Písecký patrioti), 21. 10.:
Jako volební lídr hnutí Písecký patrioti se důrazně distancuji od negativních nálepek našeho hnutí, kterými jsme od voleb neustále častováni JUDr. Ondřejem Veselým. Jsme stejně demokratickým uskupením jako sociální demokracie nebo jiná politická strana, a stejně tak odmítáme jakékoliv zvýhodňování či znevýhodňování kohokoliv podle jeho etnika, náboženského přesvědčení nebo sexuální orientace. Zajímá nás jen a pouze, zda dodržuje zákony a pravidla platící univerzálně v České republice, nebo je porušuje a zneužívá. Rozhodně odmítáme negativní, ale stejně tak i pozitivní diskriminaci.

Jihočeši 2012 – z vyjádření k aktuálním otázkám:

Za sdružení Jihočeši 2012 reagoval 21. 10. na povolební diskuze na Píseckém světě Vojtěch Blažek. Jeho odpověď v plném znění najdete na www.piseckysvet.cz, zde zkráceně části, které jsou podle nás pro budoucnost nejdůležitější:

Z jakého důvodu nevznikla koalice ČSSD-ANO-KDU-TOP? Měli by pohodlných 15 mandátů, tak jako koalice nově vzniklá. ČSSD měla na toto vyjednávání silných 7 mandátů a pozici a právo vítěze, začít jako první. Proč během týdne nic nedojednali? Nebude tady „zakopaný pes"?

Vznik „malé koalice"? (PP – VPM – ODS) + PS + KDU-ČSL – 4+2 mandáty

Opravdu tato iniciativa vznikla, považujeme ji za logickou, je velmi dobré, když se uskupení s jedním až dvěma mandáty dokážou dohodnout na společném postupu. Jejich mandát tak značně získává na síle. Zřejmě to také od zástupců VPM, PP a ODS byla reakce na zveřejněné informace o vyjednávání o koalici vedené ČSSD. Ale to mohou říci jedině oni, proč se rozhodli k této iniciativě.

Kdo inicioval vznik středopravé koalice?
Byli jsme informováni ze strany „malé koalice", že jsou připraveni jednat o vzniku středopravé koalice, do které chtějí vnést minimálně čtyři mandáty. Proto jsme svolali jednání všech možných členů této koalice. V průběhu jednání došlo k výrazné shodě, pouze zastupitel za KDU-ČSL přímo odmítl účastnit se koalice a zastupitel zvolený za Českou pirátskou stranu oznámil, že nemá mandát ke vstupu do koalice.

Podmínili jsme svou účast v koalici s ČSSD tím, že Ondřej Veselý nebude dál starostou?
ANO, považujeme to za zcela legitimní vyjádření našeho názoru. Vzhledem k tomu, že si nemyslíme, že by v uplynulých čtyřech letech byl Ondřej Veselý dobrým úředníkem a starostou, domníváme se, že je lepší si celou tuto otázku vyjasnit před vstupem do koalice, než se pak čtyři roky trápit a hádat. Tento názor jsme zástupcům ČSSD sdělili a očekávali jsme odpověď ve lhůtě, kterou si sami stanovili. Naší prioritou je vytvořit ve vedení radnice dělný a profesionální tým, do kterého, podle našeho názoru, Ondřej Veselý nepatří. Je to náš názor a očekávali jsme samozřejmě i zápornou odpověď. Očekávali jsme v podstatě jakoukoliv odpověď. Do tohoto okamžiku žádná nepřišla.

Jak jsme si mohli dovolit skládat koalici, když volby vyhrála ČSSD?
Nevidíme na tom nic špatného. ČSSD si přece nemohla myslet, že k nohám jejího lídra složí všichni ostatní svých zbývajících 20 mandátů a budou čekat, jak si vybere a koho poctí svou důvěrou. Písecká ČSSD měla dostatek času, aby jednala a formulovala svůj názor na budoucí koalici. Její nečinnost nás v mnoha směrech překvapila. Je obvyklé ve volbách do zastupitelských orgánů, že pokud se prvnímu – vítězi voleb – nepodaří sestavit koalici, pokouší se o to druhý v pořadí. Vítězi voleb v Písku se sestavit koalici nepodařilo.

Je to celé jen hra Luboše Průši?
NE, Jihočeši 2012 na své kandidátce v Písku sestavili opravdu dobrý a pracovitý tým. Většina programových tezí vzešla z pracovní skupiny, jejíhož jednání se Luboš Průša účastnil pouze okrajově, a to vždy v okamžiku, kdy bylo třeba zakotvit příliš vzletné myšlenky z pohledu člověka se zkušenostmi z veřejné správy našeho města. Protože na jedné straně stojí dobré nápady a na straně druhé možnosti, jak je realizovat. Stejně tak nám byli vždy nápomocni i bývalí zastupitelé Tomáš Franců či Lukáš Tramba.

Má středopravá koalice názorový průnik ve svých programech?
ANO, myslíme si, že si stačí jednotlivé programy pročíst a je to zcela zřejmé. V drobnostech se jistě lišíme, podstatná je ale základní programová shoda.

L. P. 2014

Léta Páně 2014 vznikla v Písku na radnici pestrobarevná koalice. I když se to někomu nemusí líbit (třeba mně, ačkoliv jsem volil Zelenou pro Písek a neúspěšně za toto sdružení kandidoval a vyšachování ČSSD by mi mohlo být teoreticky ukradené), stalo se tak v rámci demokratických pravidel. O etické stránce věci by šlo asi diskutovat donekonečna, ale v politice – a ukazuje se, že už i v lokální – zkrátka účel světí prostředky.

Největší počet hlasů nezaručuje vítězi automaticky vládu nad městem, pouze mu poskytuje nejsilnější pozici pro vyjednávání. Jak to vyjednávání dopadlo, už víme. Jihočechům vadila osoba starosty Ondřeje Veselého („důvody nesdělujeme!"), a tak jednání uvízlo na mrtvém bodě. Nicméně Jihočeši nelenili a zčerstva upekli koalici jinou. Je v ní tolik stran, že je ani z hlavy nedovedu vyjmenovat. Vlastně nechápu, proč v té koalici nejsou úplně všichni: programové průniky s ČSSD i KDU-ČSL by se jistě našly. A proč bývalým komunistům v nových kabátech vadí současní komunisté ve starých kabátech (jejichž integrita je mi vlastně sympatičtější než oportunistické přebíhání do rychlokvašných „nových" stran), to mi taktéž uniká.

Sluší se dát nové koalici čas předvést, jak dokáže překonat programové neshody a co převratného při správě města dokáže. Sice mě mrzí, že osobní antipatie zabránily dohodě faktických vítězů voleb a také mě mrzí, že už Ondřej Veselý nebude starostou, protože jsem s ním sdílel názor na spoustu věcí: například na výstavbu komunitního centra na sídlišti Portyč nebo na vybudování lávky u Václava (naopak jsem stál na opačné straně barikády v otázce plaveckého stadionu), nicméně je třeba respektovat demokratickou dohodu ostatních stran. Ale nová koalice si s těmito problémy jistě poradí – lávka nebude (stačí všude parkoviště, aby se dalo přes Otavu aspoň jezdit autem), s nepřizpůsobivými občany se patrioticky zatočí, prostě všechno vyřešíme... Toto směřování města mi sice není sympatické, ale je mi to pramálo platné. Doufám, že aspoň Sladovna, která se konečně stala skutečnou výkladní skříní písecké kultury a tahákem přesahujícím hranice města, nebude změnou vedení města postižena a její rozvoj bude nadále podporován.

Sečteno a podtrženo: nestala se žádná tragédie, máme se pořád jako prasata v žitě, fronty se stojí jen u pokladen supermarketů, Hradiště ještě neobsadily jednotky hradišťských separatistů, neřádí tu ebola ani Islámský stát, jenom v Písku léta Páně 2014 řádí svazácký duch L. P.

PETR PUTNA

INZERCE

MĚSTSKÉ SLUŽBY PÍSEK S.R.O.

POHŘEBNÍ SLUŽBA

MĚSTSKÉ SLUŽBY PÍSEK s.r.o.

NEPŘETRŽITÝ PROVOZ VČETNĚ VÍKENDŮ A SVÁTKŮ

Pohotovost 604 221 737
Žižkova ul. 737 206 711
Lesní hřbitov - mobil 603 831 021
Lesní hřbitov- kancelář 382 212 011
E-mail: hrbitovy@ms-pisek.cz
WWW: www.ms-pisek.cz

ZAJIŠŤUJEME KOMPLETNÍ SLUŽBY

ZAJISTÍME OD EKONOMICKÝCH AŽ PO LUXUSNÍ POHŘBY
KLIENT MÁ PRÁVO VYBRAT SI POHŘEBNÍ SLUŽBU

JSME DRŽITELEM CERTIFIKÁTŮ ISO 9001 LL-C (Certification) ISO 14001 LL-C (Certification) OHSAS 18001 LL-C (Certification)

Občanská angažovanost důležitější než kdy dřív

Od samotného zveřejnění výsledků píseckých voleb bylo zřejmé, že desítku politických uskupení čekají velmi složitá vyjednávání. V pátek 17.10. byl oznámen vznik šestičlenné koalice složené z uskupení Jihočeši 2012, TOP 09, ANO, Písecký patrioti, ODS a VPM. Starostkou by se měla stát Eva Vanžurová. Nová koalice může počítat se slušnou většinou šestnácti hlasů, která může být za určitých doplněna o jeden hlas Pirátů.

Přesto musí písečtí voliči počítat s její možnou nestabilitou pramenící z velkého počtu uskupení a nepředvídatelnosti některých z nich. Ta je patrná u hnutí Písecký patrioti, které vychází z populistických pozic, a především Miroslav Krejča občas sklouzává k výrokům ne nepodobným těm, které na celorepublikové úrovni pronáší Tomio Okamura. Řada odpadlíků ze stran ČSSD, ODS i TOP09 na čele kandidátky Patriotů navíc jasně ukazuje, že jejím členům šlo více o to za někoho kandidovat, než o nějaký společný ideový základ. To může vést k častým nesouladům mezi členy tohoto hnutí.

Nejen kvůli potenciální nestabilitě reagovala na vznik koalice významná část písecké veřejnosti velmi podrážděně. Její kritici se dále pozastavovali nad minulostí některých jejích členů, která poukazuje na ochotu podléhat zájmům určitých píseckých podnikatelů a především pak nad událostmi, které jejímu vzniku předcházely.

Nestandardní propojení písecké podnikatelské sféry s tou politickou výborně popisuje studie občanského sdružení Naši politici, která analyzuje nestandardní okolnosti v souvislosti se vznikem Technologického centra Písek. Objevují se v ní jména některých kandidátů hnutí Píseckých patriotů, ale zaměřuje se i na kandidátku strany TOP 09 ve volbách v roce 2010, protože se na ní vyskytovalo hned několik členů řídících orgánů společností majetkově spojených s TCP. Nebezpečí, že někteří zastupitelé jsou ochotní podléhat nejrůznějším podnikatelským tlakům, sice pro Písek není ničím novým, ale právě to v minulosti vedlo k mnoha podezřelým zakázkám či podivnému prodeji městského majetku. Příkladem může být stavba Lesovny nebo kriminální vyšetřování, které se zabývalo údajně velmi podivným prodejem pozemků u Václava z doby, kdy byl píseckým starostou Luboš Průša.

Situace, kdy strany, které ve volbách prohrály, vytvořily koalici, aby obešly vítěze voleb, nepředstavuje nic zásadně nového. V historii píseckých komunálních voleb se něco takového sice stalo poprvé, ale letošní příklady z Olomouce, Plzně nebo Litoměřic, kde k tomu také došlo, jsou jasným důkazem toho, že takový způsob řešení povolební situace nepředstavuje nic zásadně nepřijatelného. Písecká situace se však liší o kroky bývalého starosty Luboše Průši.

Ten za své hnutí Jihočeši 2012 prohlásil, že odmítá spolupráci s ČSSD, pokud by měl předseda vítězné strany Ondřej Veselý obhájit starostovské křeslo. Luboš Průša tak dal jasně najevo, že právě on má ambice být tím, kdo bude diktovat, které osoby se mohou nebo nemohou stát příštím píseckým starostou. Očividně přitom nebral v potaz, že své ultimátum směřuje na stranu ČSSD, která Ondřeje Veselého zvolila za svého předsedu, a že na základě vůle voličů Veselý v uplynulých volbách svou stranu dovedl k obhajobě vítězství i všech sedmi zastupitelských mandátů.

Současná situace se však nevztahuje pouze na osobní rovinu reprezentovanou vítězem voleb Ondřejem Veselým a stranou ČSSD. Z dostupných informací o píseckém povolebním dění si lze udělat představu o tom, čím by si mohl projít víceméně kdokoli, kdo by se chtěl do politického dění v Písku aktivně zapojit. Každý potenciální kandidát teď bude muset zvážit, je-li ochotný podstoupit proces, kdy se mu nejprve díky jeho nápadům podaří oslovit píseckou veřejnost, odpracovat volební kampaň a se svým uskupením zvítězit ve volbách. Jenže o pár dní později politik s minulostí pana Luboše Průši vydá za své hnutí prohlášení, že Jihočeši 2012 jsou sice ochotní s jeho uskupením jít do koalice, ale díky osobní nevraživosti podmíní budoucí spolupráci tím, že se tento kandidát nestane starostou.

To ale není všechno, protože hned druhý den Jihočeši spolu s ostatními uskupeními kývnou na nabídku politického hnutí Písecký patrioti, které se snažilo novou koalici vytvořit pod jedinou podmínkou – aby vznikla co nejrychleji, a podařilo se tak obejít stranu, která ve volbách získala největší podporu voličů.

Hrátky, které v Písku iniciátoři nové koalice rozehráli, tak mohou vést k tomu, že ti lidé, kteří by v Písku byli ochotní a schopní se zapojit do práce pro město na radnici, od svých záměrů upustí, protože na takové politikaření nemají žaludek. Tyto praktiky proto mohou být prostředkem k uzavírání píseckého politického prostoru, ve kterém se i nadále budou pohybovat především ti, kteří jsou ochotní takové procesy podstoupit. S tím je přirozeně spojená také kvalita práce, kterou na radnici pro město odvádějí.

Jedinou obranu, kterou proti takovým důsledkům písecká veřejnost má, představuje důsledné veřejné odmítání podobných praktik a občanská angažovanost bedlivě dohlížející na dění na radnici během nadcházejícího volebního období. Takové iniciativy pomohou zachovat alespoň náš lokální politický prostor pro soutěž dobrých nápadů a úmyslů, a ne pro soutěž o to, kdo je vybaven nejodolnějším žaludkem...

VOJTĚCH SRNKA

Autor je student mezinárodní politiky a diplomacie.

Věnujte, co vám přebývá...

Zjistili jste, že vám děti přes léto vyrostly ze zimních bund? Nebo že už si nehrají s kostkami, je jim malá tříkolka a budou potřebovat větší boty? Můžete je věnovat dále díky projektu Sbírka pro potřebné.

Věci mají sloužit a ne ležet ladem ve skříni! Jak vlastně iniciativa Sbírka pro potřebné v našem městě vznikla? Díky tomu, že máme čtyři malé děti (nejmladšímu je nyní půl roku), se již skoro deset let pohybuji mezi maminkami. S kamarádkami jsme si vzájemně různě půjčovaly a věnovaly dětské oblečení a časem nějak přirozeně vyplynulo, že věci chceme dávat i dál. V letech 2008-2013 jsme asi tak dvakrát do roka organizovaly sbírku pro Azylový dům pro matky s dětmi ve Veselíčku. Od roku 2012 intenzivněji spolupracujeme s brněnskou organizací Bakhita o.p.s., která pomáhá potřebným – především maminkám s dětmi v obtížné životní situaci.

Pro tuto společnost v současné době naplníme asi tak pětkrát do roka auto na odvoz. Líbí se mi, že tato organizace pomáhá nejen na materiální úrovni, ale snaží se pomáhat těmto maminkám, které jsou často po traumatické zkušenosti (např. domácí násilí), komplexně – psychologicky, případně terapeuticky, má kontakty na další organizace a odborníky.

Nyní přijímáme věci trvale. Zaměřujeme se na dětské a dámské oblečení, hračky, vybavení do kuchyně, vlastně vše, co potřebují děti a jejich maminky. Protože naše skladovací prostory jsou omezené, významně by nám pomohlo poslat věci do Brna přes někoho, kdo tam má cestu a má nevytížené auto.

Mám radost, že informace o naší iniciativě se šíří mezi kamarádkami kamarádek, mezi známými známých i díky tomuto článku. Na našich webových stránkách **http://sbirkapropotrebne.webnode.cz/** se případní zájemci o darování věcí i jinou pomoc dozvědí konkrétní podrobnosti a kontakty. Srdečně děkujeme všem dárcům.

EVA ZÁLUSKÁ

Autorka je iniciátorkou projektu .

INZERCE

Co by mělo řešit nové zastupitelstvo?

Písecký svět se vydal do ulic na malý průzkum veřejného mínění. Chtěli jsme zjistit, jak moc se liší nebo shodují volební programy politických stran s realitou každodenního života. A světe div se, mezi lidmi ochotnými odpovídat jsme většinou narazili na vcelku spokojené občany, kteří ovšem umí pojmenovat i věci nepříjemné. A co tedy Písečané ve svém městě postrádají, co jim vadí a co by měla podle nich radnice řešit především, až se vyvrbí zákulisní povolební boj?

Eliška Kellnerová (28), soukromá výuka jazyků
Kromě plavečáku, domu U koulí nebo lávky u Václava tu nic zásadního nevidím, ani kriminalita mi nepřijde tak hrozná. Trochu mi vadí, že je všude tolik aut. Náměstí by mohlo být klidnější zónou. Mám také kolem sebe dost mladých lidí, kteří mají v Písku problém s uplatněním. Zainvestovat by se mohlo do sídlišť Portyč nebo Jih. Hodně jezdím po republice a když všude vidím revitalizovaná sídliště, zdá se mi, že Písek v tomto směru pokulhává.

Antonín Hrabí (17), středoškolák
Hlavní prioritou by podle mě měla být bezpečnost občanů a posílení městské policie. K nebezpečným místům patří třeba cesta z nádraží Lipovou alejí, kde se potlouká spousta nepřizpůsobivých občanů.

Miroslav Pokorný (49), Divadlo Pod čarou
Poslední léta se zdůrazňuje jen ekonomika a návratnost, jako by všechno muselo především vydělávat. Všechno „navíc“, co může přispět k tomu, aby se obyvatelstvo cítilo v pohodě, se moc neřeší a odsouvá na neurčito. Konkrétním příkladem je lávka u Václava. Považuji za tragické, že se z toho stalo politikum. Pořád se chválíme, jaké máme báječné, úžasné město a chceme těžit z turistů, ale potom je třeba investovat i „do krásna“. Velké náměstí je stále jenom o autech, bez kašny. Ta patří na každé pořádné náměstí a původně byla i tady. Souhlasím s tím, že napřed je třeba vyřešit parkování, klidně ať se dá zastavit a parkovat i na Velkém náměstí, ale z větší části by mělo být řešené jako pěší zóna. A snad bych zmínil ještě městské slavnosti. Řadu let se mluví pořád dokola o tom, že postrádají koncepci. Konečně se nad tím zamyslet a vytvořit dlouhodobou vizi, to by nic nestálo.

Ivan Čuřín (39), projektový manažer
Každodenní žití člověka v Písku je podle mě bez problémů, myslím, že je zde dostatek pracovních příležitostí, dostatek kultury, sportovní vyžití se postupně zlepšuje. Nějaká ta trhlinka se vždycky najde. Aktuálně je to záměr se železniční zastávkou v Preslově ulici (bydlím těsně vedle), nebo třeba oprava Heritesovy ulice, kde došlo k výměně klasických kostek za krásnou rovnou betonovou dlažbu a provádějící firmě šlo zřejmě hlavně o to, aby si mohla to původní kamení ponechat. Vzhledem k tomu, že mám malé děti, si myslím, že by tady mohlo probíhat víc akcí pro děti a investic, které souvisí s dětmi. Bazén je třeba nějakým způsobem dodělat, aby byl v provozu i venkovní, anebo postavit nový. Všesportovní hala už taky mohla stát aspoň pět let. Na Živci máme nový turistický pavilónek, který stál dva milióny sto tisíc, ze svého město uhradilo asi 900 tisíc, ale nikde jsem nečetl, že by o tom rada nebo zastupitelstvo rozhodly. Pavilón je jistě krásný a stojí na místě turisticky exponovaném. Mně to však přijde jako zbytečná investice. Jako tramp dávám přednost volnějšímu, přírodnímu stylu. Spíš by se mi tam líbilo něco menšího s ohništěm, než taková mega stavba se zásuvkou na grill. Klidová zóna, jako jsou Písecké hory, by měla zůstat ušetřena od takovéhoto pojetí turismu.

Jana Mušková (48), knihovnice
Parkování na náměstí, knihovna ve Sladovně, a – to zdůrazňuji – vyřešit kruhovou křižovatku Smrkovice – Semice. Jsem zásadně proti parkování na náměstí, ponechala bych tam pěší zónu. Příjezd do města hyzdí kasárna, s tím by se také mělo něco dělat. Když opraví bazén, tak budu spokojená. Jinak mě v Písku asi nic netrápí.

Vojtěch Blažek (27), vysokoškolský učitel
Pracuji v Českých Budějovicích, přes týden se proto v Písku moc nevyskytuji a mně osobně tady v běžném životě nic nechybí. Určitě je třeba řešit bazén a kasárna, už proto, že vypadají příšerně. Většina zdejších institucí – Sladovna, kino, knihovna, Podčára, městská hromadná doprava – má svoji vlastní „kartičku“. Zajímavá mi přijde myšlenka sloučit je a zavést společnou kartu, a teď nemám na mysli Open Card, ale spíš se řídit modelem Plzně. Lidé, kteří budou kartu využívat, by získávali bonusy ve formě volných vstupů. Tak by se mohla povzbudit i návštěvnost akcí, kterých se tady děje spousta.

Irena Mašíková (64), kurátorka výtvarných výstav
Město je přecpané auty, takže určitě je nutné řešit parkování. Také bych si přála, aby zmizela ta zrůdná fontánka z jezírka naproti bývalému hotelu Otava. Nač

máme městského architekta? Dost mi tady chybí květinová výzdoba, konkrétně na Alšově náměstí bývaly kytky kolem sousoší. Zatímco ve Strakonicích mají úžasnou květinovou výzdobu po celém městě, u nás v tomto směru chcíp´ pes. V kulturní oblasti je tady na můj vkus málo jazzu, prý na to chodí málo lidí. Písek by mohl více těžit z vlastní hudební tradice, z osobnosti Otakara Ševčíka a jeho houslové školy, vždyť za jeho života sem za ním jezdili muzikanti z celého světa. Je velká škoda a promarněná příležitost, že město na těchto základech nezaložilo velký mezinárodní hudební festival. Léta letoucí se mluví o galerii umělců, kteří se zde narodili anebo se Písku významně dotkli. Taková galerie by mohla vzniknout například při přestavbě bývalé školy na Alšově náměstí, protože knihovna určitě neobsadí celou budovu. Také synagoga by si zasloužila rychlejší rekonstrukci a i tady by vznikl prostor pro zajímavé kulturní aktivity. Je mi jasné, že všechno záleží na penězích, i když ty kytičky zase tak moc nestojí.

Pavel Malina (53), podnikatel
Jeden z největších problémů, a nejen v Písku, je to, že se úplně všude povalují vajgly. I před svým obchodem v Prokopově ulici, která je nově zrekonstruovaná, denně sbírám a zametám vajgly. Když se podívám na zem, mám pocit, že žiju ve „Vajglově“. Chybí osvěta a zákony, které by zakazovaly kouření na veřejnosti. Jinak si myslím, že je Písek město na úrovni a žije se tu skvěle. Všude dojdete pěšky, všechno je po ruce. Kdybych zůstal píseckým občanem, budu znovu volit Ondřeje Veselého.

Pavel Staník (32), koordinátor personální agentury
Zlepšit by se dalo hodně věcí, počínaje chováním a způsobem života některých obyvatel, konkrétně z romské menšiny, parkováním nebo komunálním odpadem.

Pavla Bártíková (51), projektová manažerka
Co by se dalo zlepšit? Kulturního vyžití je tady dostatek, napadá mě bazén, ale to je asi řešení na dlouho. Přiznávám, že venkovní koupání mi v létě moc chybělo a václavská plovárna tento výpadek nenahradí. I proto patřím mezi zastánce výstavby nové lávky u Václava. Bydlím na Hradišti a mám děti ve věku, kdy by na václavskou plovárnu chodily samy. Když si v létě vzpomenou, že by tam šly, jenže je čtyřicet ve stínu a pěšky se jim nechce, musí maminka sednout do auta a odvézt je. Tvrdím, že lávka už měla stát minimálně deset let.

Jiří Hejna (80), důchodce
Chodím plavat do bazénu od roku 1984, proto mě mrzelo, že ho chtěli zbourat, přestože i statici řekli, že vyhovuje. Ve Strakonicích, kam jsme často jezdili, je krytý bazén daleko starší a pořád slouží. Tady se najednou vyrojila spousta problémů, protože údržba těchto věcí je špatná. Mám zetě architekta, a ten jim říkal, postavte nový bazén jinde a ten stávající nechte dožít. To považuji i já za správný postup.

Petr Toman (41), podnikatel
Jsem zklamaný z výsledků voleb. Z těch chytřejších lidí, kteří v Písku kandidovali, se ani jeden do zastupitelstva nedostal. Jak řekl jeden známý psychiatr, Česká republika je v agónii, smutní jsou jak bohatí, tak ti chudí, nikdo tady není šťastný, nejsme vyrovnaná společnost. Každý volá po změně, ale pak to dopadne tak, že je tam bývalý starosta Průša, kterému lidi nadávali, bývalý starosta Sládek, kterému nadávali, starosta Veselý, kterému nadávají taky, senátor Krejča, kterému říkají, že Senát je k ..., i nový senátor Kratochvíle, který léta letoucí seděl v poslanecké sněmovně. Osobně si myslím, že máme špatný volební systém, je prostě blbost, aby jeden člověk měl 27 hlasů. Volit chodí čím dál méně lidí, ale doba pokročila a kdybychom volili z domova po internetu, rázem bude osmdesátiprocentní účast. Jenže to politici nepřipustí, protože by přišli o koryta. Co má radnice v novém obsazení dělat nebo nedělat? Myslím, že stejně neudělá nic převratného. V každé politické straně je šéf stavební firmy nebo dláždicí firmy nebo jiné firmy, takže si to tam kluci nějak rozdělí. Já bych chtěl, aby mi před krámem zpřístupnili pěší zónu, a to zase nechtějí socialističtí voliči. Nějaké bazény a podobně – všechno se dá řešit operativně a nemusí z toho být hned politické téma. Stejně, když už se něco postaví, není na provoz. Běduje se, že děti fetují, ale postavila se krásná hřiště na Šobrovce, na Tylovce, za učňákem, a jsou zavřená...

Jaroslava Dubová (50), peer konzultantka
Za sebe říkám, že v Písku je všeho potřebného dost, akorát je tady zoufale málo laviček. Třeba kolem parkoviště u Elimu, kde se mimo jiné čeká ve skupinách na autobus, není ani jediná. Na sídlišti Dukla, na nábřeží, kudy často chodím, lavičky byly, ale postupně skoro všechny zmizely. Slyšela jsem, že prý kvůli Romům, což považuji za nesmysl. Měl by se dořešit plavečák, kolem kterého je takový humbuk. Jsem ráda, že stále funguje aspoň krytý bazén.

Kateřina Sehnoutková (32), sociální pracovnice
Netvrdím, že to je to nejdůležitější, čemu by se mělo zastupitelstvo věnovat, ale jako matka postrádám širší nabídku společenského a kulturního vyžití, míst a akcí, které můžete v sobotu nebo v neděli odpoledne navštívit s malými dětmi. Myslím něco smysluplného, nikoliv tancování na pódiu á la Dáda Patrasová nebo skákací hrady. Mám ráda přírodu, takže v létě je to v pohodě, můžeme jít do lesa. Vzimě je to horší. Sladovna super, muzeum skvělé, ale každý víkend se to nedá a v kině se bohužel toho moc neděje, pořad pro děti nabídne tak jednou za dva měsíce.

Pavol Sivák (37), seřizovač
V Písku mne v podstatě nic netrápí, ale žiji tady teprve necelý rok a do zdejších poměrů moc nevidím. Jelikož mám malé děti, určitě bych uvítal víc možností, kam s nimi jít. V podstatě není kam, postrádám přístup na nějaké hřiště, kde by si už mohly zakopat s míčem. Jinak bydlení je tady dost drahé, na město jako Písek jsou nájmy až moc vysoké a než si člověk pořídí vlastní bydlení, není to žádný špás.

Jiřina a Josef Hrdinovi (58)
Určitě zpřísnit dohled v parku na Mírovém náměstí, kde je hrozný nepořádek. V křoví se neustále hromadí odpad a chodí se tam jako na záchod. Když jdete okolo, hned vás to praští do očí. Kdyby to bylo pár papírů, ale válí se tam hadry, staré kočárky a vůbec všechno možné. Před dvěma dny to uklidili a už je tam zase pohozené staré křeslo. Hodně to dělá mládež. Hned poznáte, kde seděli. Zásadně nepoužívají odpadkové koše. Jako cyklista se přimlouvám také za úpravu cyklostezky navazující na pravém břehu na lávku u městského ostrova. Když zaprší, je tam kaluž za kaluží a jedete bahnem. Jinak je Písek pěkné město a nic nám tu nechybí.

Ondřej Rozhoň (19), středoškolák
Myslím si, že je tady hodně špatného a má to mnohem větší rozsah. Gesta a sliby písecké radnice, co všechno udělá, na tom asi nic nezmění. Například se tady pořád řeší bazén, hodně se o tom mluví a píše a výsledky nikde.

Připravili Lenka Dobiášová a Zbyněk Konvička

Hraví architekti v Matce měst

Třída 5. B z písecké ZŠ Jana Husa se úspěšně zúčastnila projektu Hravý architekt 2014, který se ve spolupráci s Kanceláří destinačního managementu Sladovny Písek už podruhé konal i v Písku, pod odborným vedením architekta Martina Zborníka z OS Písecký svět. Jedná se o mezinárodní výtvarně-architektonický projekt pro děti 4. a 5. tříd základních škol, konaný v rámci mezinárodního festivalu architektury a urbanismu Architecture Week Praha. Letošní ročník byl zaměřen na detail v architektuře a třídy, které na projektu pracovaly, strávily za odměnu den na Pražském hradě, kde se jim věnovali mimo jiné architekti Josef Pleskot a Zdeněk Lukeš.

Foto MARTIN ZBORNÍK